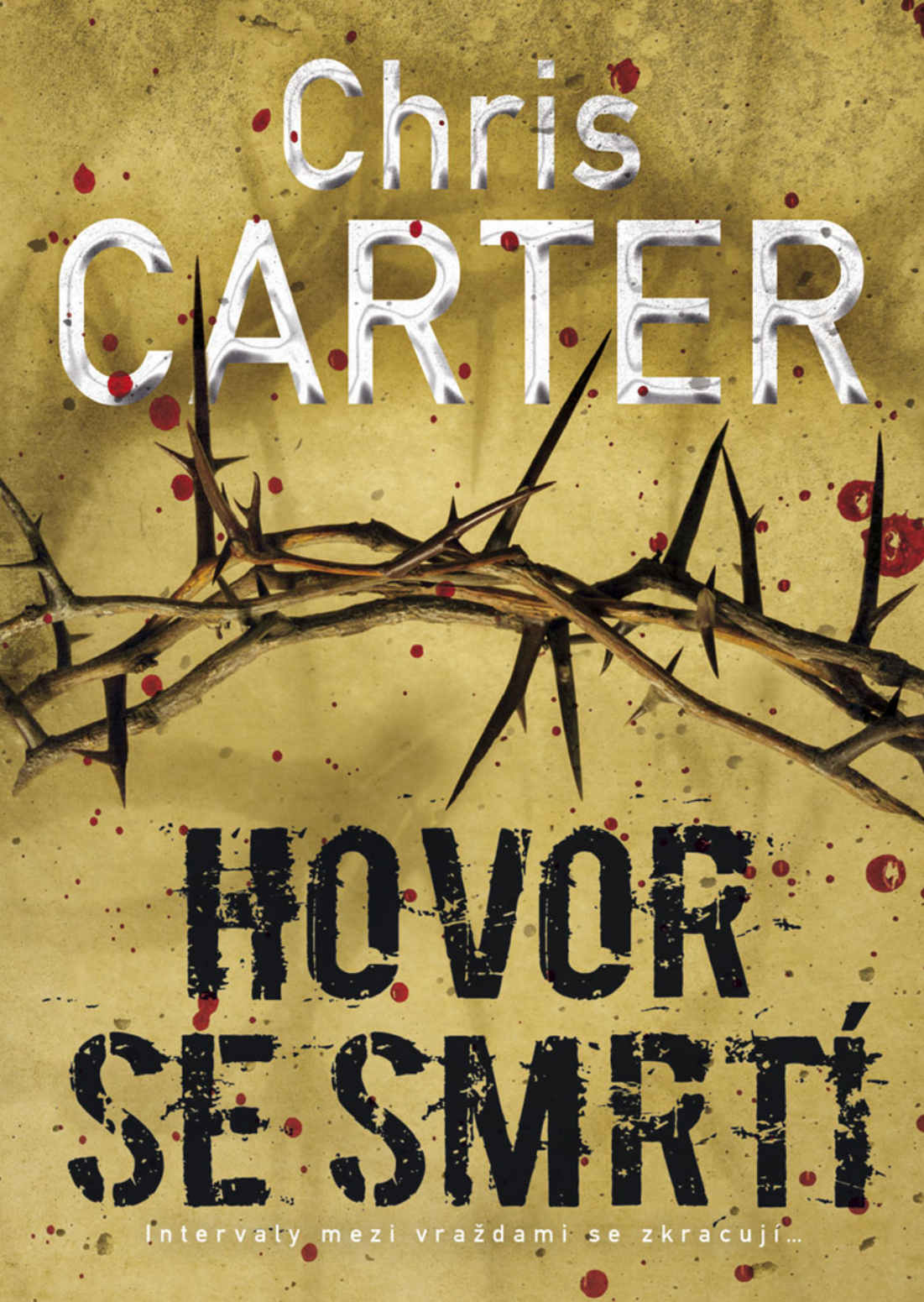

Chris
CARTER

HOVOR
SE SMRTÍ

Intervaly mezi vraždami se zkracují...

HOVOR SE SMRTÍ

Chris
CARTER

**HOVOR
SE SMRTÍ**

Přeložila Jana Pacnerová

Vydalo nakladatelství BB/art s.r.o. v roce 2017

Bořivojova 75, Praha 3

Copyright © 2017 Chris Carter

All rights reserved.

Z anglického originálu *The Caller*

(First published by Simon & Schuster, London, 2017)

přeložila © 2017 Jana Pacnerová

Redakce textu: Jiří Pacek

Jazyková korektura: Ludmila Böhmová

Grafická úprava obálky © 2017 Jan Matoška

Elektronické formáty Dagmar Wankowska, *LiamART*

První vydání v českém jazyce

ISBN 978-80-7507-945-9 (pdf)

Tanya Kaitlinová vypnula vodu, vystoupila ze sprchy, zvolna se osušila a oblékla si svůj oblíbený černobílý koupací plášť. Pak sáhla pro stejně zbarvený ručník, který visel na jednom z malých věšáčků za dveřmi koupelny, a ovinula si jím plavé vlasy jako turbanem. Přestože sprcha byla jen vlažná, vytvořila dostatek páry, aby se velké nástěnné zrcadlo nad černým žulovým umyvadlovým pultem úplně zamžilo. Tanya k němu přistoupila a rukou otřela kruhový úsek skla. Předklonila se a pečlivě pozorovala svůj obraz. Trvalo jen pár vteřin, než si toho všimla.

„A sakra, to snad ne.“ Natočila obličej tak, aby líp viděla svůj pravý profil, a oběma ukazováčky napjala úsek pokožky na bradě. „To kurva ani omylem, pane Beďar. Mám vás na mušce.“

Tanya přemohla nutkání uhřík vymáčknout. Místo toho otevřela levou zásuvku pod umyvadlem a začala cílevědomě přehrabávat její obsah. Zásuvka byla napěchovaná lahvičkami, tubami a kelímky obsahujícími oleje, krémy, pleťová mléka a kdejakou další novou „zázračnou“ péči o pleť inzerovanou v poslední době v některém z mnoha módních magazínů, které zaníceně nakupovala.

„Ne, ty ne... ty taky ne...“ mumlala si při přesouvání předmětů. „Kde to sakra je? Mám to, já vím, že to mám.“ Přehrabování nabylo na horečné intenzitě. „Á, tady to je.“ Vydechla úlevou.

Z hlubin zásuvky vylovila bílou tubičku s rolovací kuličkou na konci. Tento výrobek ještě nikdy nepoužila, ale článek, který četla před pouhými několika dny, ho hodnotil jako jeden z nejlepších pěti „elixírů“ pro boj s akné vyskytujících se momentálně na trhu. Ne že by Tanya měla problém s akné. Ve skutečnosti měla na svých třiatdvacet let neuvěřitelně zdravou pleť, ale sakra jistě patřila k těm, kteří jsou připraveni na všechno. Množství zkrášlovacích produktů, jež nakoupila jen za poslední dva roky „pro každý případ“, bylo omračující.

Tanya odšroubovala uzávěr, překontrolovala svůj obraz v zrcadle a jemně přejela rolovací kuličkou po malém uhříku, který jí začínal vyrážet na bradě.

„To je ono, pane Beďar, jste odepsaný,“ zatvářila se vítězoslavně. „A teď koukejte mazat z mojí brady. A ať je to před víkendem.“

Tanya se právě chystala zahájit rituál zvlhčování těla a obličeje, když uslyšela z ložnice nějaký zvuk, nebo jí to tak aspoň připadalo. Otevřela dveře koupelny, upravila si turban, aby měla odkryté pravé ucho, vystrčila hlavu ven a chvíličku naslouchala. Bizarní melodie, kterou uslyšela, jí sdělovala, že ji některá z jejich tří nejlepších kamarádek zve k videohovoru.

„Už jdu... už jdu,“ spěchala Tanya z koupelny do ložnice. Vibrující smartphone našla na nočním stolku. Nerovnoměrně se vrtěl ze strany na stranu, jako by tančil v rytmu skladby. Popadla ho a podívala se na displej – příchozí videohovor od nejlepší kamarádky Karen Wardové. Bylo 22.39.

Tanya si přidržela telefon před obličejem a hovor přijala. Vedly s Karen spoustu videohovorů.

„Ahoj, zlato,“ ohlásila se a usedla na okraj postele. „Zrovna jsem si musela zlikvidovat beďar na bradě, věřila bys tomu?“

Na displeji smartphonu se ukázal obraz a Tanya sraštila čelo. Místo aby viděla celý obličej své nejlepší přítelkyně, jak tomu bylo u všech předchozích videohovorů, které spolu vedly, spatřila Tanya jen záběr Kareniných hluboko zasazených modrých očí zblízka, nic víc. A ty oči byly plné slz.

„Karen, děje se něco?“

Karen neodpovídala.

„Zlato, co se stalo?“ Tentokrát zněla v Tanyině hlase obava.

Konečně, a to velmi zvolna, se obraz začal vzdalovat a přitom Tanya pocítila, že ji halí strach jako nepadnoucí kabát.

Kareniny světlé vlasy byly na první pohled zmáčené potem. Lepily se jí k vlhkému čelu a spánkům jako mokrá papír. Těžké slzy způsobily, že se jí řasenka rozmazala a stékala po lících, kde tvořila šílenou stezku tmavých čar.

Tanya přiblížila telefon ke svému obličej. „Karen, co se kurva děje? Jsi v pořádku?“

Znovu žádná odpověď, ale jak se obraz dál vzdaloval, Tanya konečně pochopila, proč tomu tak je. Karen měla kolem úst přivázaný tlustý kožený

roubík tak těsně, až jí deformoval obličej a zarýval se do koutků úst. Po bradě už jí začínala stékat krev.

„Co to sakra je?“ vydechla Tanya rozechvělým hlasem. „Karen, to je kurva nějaký vtíp?“

„Obávám se, že Karen momentálně nemůže mluvit.“

Hlas, který Tanya uslyšela přes reproduktor maličkého smartphonu, byl digitálně pozměněný. Jeho tónina byla snižená, takže zněl strašidelně hluboce. Příliš hluboce na lidský hlas. Navíc měl nastavenou časovou prodlevu, tudíž se slova nepravdělně protahovala. Výsledek mohl klidně odpovídat postavě démona v nějakém hollywoodském filmu. Tanya ani nepoznávala, zda patří muži nebo ženě.

„Co...?“ Znovu sraštila čelo. Nikoho jiného neviděla. „Kdo je to?“

„Kdo jsem, to není důležité,“ odvětil monotónně démonický hlas. „Důležité je, abys pozorně poslouchala, Tanyo, a abys nezavěšila. Nevidíš mě, ale já vidím tebe. Jestli zavěšíš, bude to mít vážné následky... pro Karen... i pro tebe.“

Tanya potřásla hlavou, jako by se pokoušela zahnat zlý sen.

„Cože?“

Zmatek se měnil v ohromení.

Obraz na Tanyině displeji se ještě trochu vzdálil, takže mohla zaznamenat, že Karen je tlustým provazem přivázaná k židli od jídelního stolu. Tanya přimhouřila oči. Poznávala židli i velký plakát na stěně hned za Karen. Obraz byl vysílaný z Karenina vlastního obývacího pokoje.

Tanya se zarazila, rychle uvážila situaci a pak skepticky naklonila hlavu ke straně. *Toble musí být vtíp*, pomyslela si. A potom jí svitlo.

„Pete, ty už jsi zpátky? Jsi to ty s tím debilně d'ábelským hlasem?“ Tanyin hlas teď zněl o trochu klidněji. „Děláte si ze mě srandu, lidi?“ Rozbalila si ručník, který měla kolem hlavy, a nechala vlhké vlasy spadnout na ramena.

Žádná odpověď.

„Ha-ha-ha, lidičky. No tak, Pete, Karen, nechte toho. Není to k smíchu, víte? Je to dokonce dost ujeté. Málem jsem se počurala.“

Pořád žádná odpověď.

„No tak, lidi. Nechte toho, nebo zavěším.“

„To bys neměla,“ ozval se konečně d'ábelský hlas stejně monotónně jako

prve. „Nevím, kdo je Pete, ale možná by se to dalo zjistit. Kdoví, třeba bude na mém seznamu jako další.“

Tanya stále neviděla na displeji nikoho jiného než Karen. Ať byl ten člověk s démonickým hlasem kdokoli, videohovor zřejmě byl jeho dílem, ačkoliv telefon patrně stál na nějakém stativu, jelikož záběr působil příliš stabilně na to, aby někdo držel přístroj v ruce.

To je ale cvokárna, pomyslela si, nespouštějíc pohled z očí své nejlepší přítelkyně.

Tanya znala Karen dost dobře, aby poznala, že ty slzy nejsou falešné. Ať se dělo cokoli, už jí bylo jasné, že o kanadský žertík nejde.

„I když by mě moc těšilo ještě si trochu popovídat,“ pokračoval zlověstný hlas, „čas tady má zásadní význam, Tanyo. Aspoň pro tvou přítelkyni Karen. Takže si poslechni, jak to bude probíhat.“

Tanya se napjala.

„Uzavřeli jsme sázku.“

Tanya si nebyla jistá, jestli slyšela správně. „Cože? Sázku?“

„Přesně tak,“ potvrdil démon. „Vsadili jsme se tuhle s Karen. Jestli prohraju, propustím ji na svobodu a ani jedna z vás už o mně nikdy neuslyší. To ti slibuju.“

Následovala úmyslně dlouhá pauza.

„Ale jestli vyhraju...“ Osoba na druhém konci prostě nechala ta slova zlověstně viset ve vzduchu.

Tanya potřásla hlavou a vydechla. „Já... nerozumím.“

„Je to velice jednoduchá hra, Tanyo. Nazývám ji hrou na dvě otázky.“

„Cože?“

„Stačí jen, abys mi správně odpověděla na dvě otázky,“ vysvětloval nelidský hlas. „Budu je klást po jedné. Můžeš mi na každou otázku odpovědět, kolikrát chceš, ale k další otázce, nebo pokud půjde o druhou otázku, k ukončení celé hry, můžeme přistoupit, jen pokud mi dáš správnou odpověď. Pokud ti odpověď na otázku potrvá déle než pět vteřin, počítá se jako špatná. Aby se tvá přítelkyně Karen dostala na svobodu, stačí mi jen dvě správné odpovědi.“ Tentokrát trvala pauza pouhou milisekundu. „Já vím, já vím. Vlastně to nezní jako napínavá hra, že? Ale... nejspíš uvidíme.“

„Otázky? Jaké otázky?“

„Ale žádné strachy. Všechny se tě přímo týkají. Uvidíš.“

Tanya se musela zhluboka nadechnout, než byla schopná znovu promluvit. „A co se stane, když odpovím špatně?“

Tanyina otázka způsobila, že Karen maličko zavrtěla hlavou. Vytřeštila oči, tentokrát plné strachu a hrůzy.

„To je velice dobrá otázka, Tanyo,“ odvětil hlas. „Mám pocit, že jsi chytrá. To je dobré znamení.“

Okamžik bylo ticho, jako by se spojení přerušilo. Způsobil to měnič výšky hlasu a časová prodleva, které volající používal.

„Můžu ti říct jen tolik, že – kvůli Karen – bychom měli doufat, že špatně neodpovíš.“

Zčistajasna se Tanye špatně dýchalo. Nechtěla hrát tuhle hru. A nemusela. Stačilo jen zavěsit.

„Jestli zavěsíš,“ pronesla osoba na druhém konci, jako by dokázala číst Tanye myšlenky, „Karen zemře a já pak půjdu po tobě. Jestli zmizíš z displeje a já tě už nevidím přes kameru tvého telefonu, Karen zemře a já pak půjdu po tobě. Jestli se pokusíš zavolat policii, Karen zemře a já pak půjdu po tobě. Ale ujišťuji tě, že by to byla marná námaha, Tanyo. Trvalo by jim skoro deset minut, než by sem dorazili. Mně stačí jedna minuta, než vyřizu tvé přítelkyni srdce z hrudi a nechám jim je na stole, kde je najdou. Bude ještě teplé.“

Při těch slovech projel Karen i Tanye páteří blesk strachu. Karen okamžitě začala za koženým roubíkem křičet a hystericky vrtět tělem ze strany na stranu ve snaze uvolnit si pouta, ale nadarmo.

„Kdo jsi?“ zeptala se Tanya. Hlas jí začínal selhávat. „Proč to Karen děláš?“

„Doporučuji, aby ses soustředila na daný problém, Tanyo. Mysli na Karen.“

Vtom zpozorovala Tanya na displeji nový pohyb. Někdo oděný od hlavy k patě v černém zaujal postavení za židlí, k níž byla připoutaná její nejlepší přítelkyně, ale trup dotyčného Tanya zřetelně neviděla.

„Ježíši, co je to za debilní fór?“ zařvala do telefonu; sama už také bojovala se slzami.

„Ne, Tanyo,“ odvětil démon. „Tohle není fór. Je to tak reálné, jak jen to jde. Začneme?“

„Ne, počkat...“ zaprosila Tanya. Srdce jí teď bušilo dvojnásobnou rychlostí než před několika minutami.

Osoba s démonickým hlasem už ale neposlouchala. „Otázka číslo jedna, Tanyo: Kolik máš přátel na Facebooku?“

„Cože?“ V Tanyině tváři se zračila nechápavost.

„Kolik máš přátel na Facebooku?“ opakoval hlas, tentokrát o maličko pomaleji.

Tak jo, tohle je tedy určitě vtip, říkala si Tanya. Co je to za bláznivou otázku? Je table blbost opravdová?

„Pět vteřin, Tanyo.“

Tanyin zmatený pohled pátral v Karenině tváři. Nevyzařovalo z ní nic než strach.

Zlověstný hlas začal odpočítávat. „Čtyři... tři... dva...“

Tanya skoro ani nemusela přemýšlet. Kontrolovala si facebookový profil těsně předtím, než skočila do sprchy. „Jeden tisíc jedno sto třicet tři,“ odpověděla konečně.

Ticho.

Vzduch v Tanyině ložnici zdánlivě houstl jako těžký kouř.

Konečně osoba stojící za Kareninou židlí začala tleskat.

„To bylo na sto procent správně, Tanyo. Máš dobrou paměť. A touhle odpovědí se tvá přítelkyně právě dostala o krok blíž ke svobodě. Už stačí jen odpovědět správně na druhou otázku a bude po všem.“

Další úmyslně dlouhá pauza.

Aniž si to uvědomovala, zatajila Tanya dech.

„Protože je Karen tvá nejlepší přítelkyně, tahle další otázka by pro tebe měla být procházka růžovým sadem.“

Tanya čekala.

„Jaké má Karen číslo na mobil?“

Tanyino čelo se zvrásnilo pochybnostmi. „Číslo?“

Tentokrát démon otázku neopakoval. Jednoduše začal odpočítávat. „Pět... čtyři... tři...“

„Ale... já je neznám z paměti.“

„Dvě...“

Tanyino hrdlo sevřel dusivý uzel.

„Jedna...“

„Tohle je blbost,“ zahihňala se Tanya nervózně. „Počkej vteřinu a já ti je najdu.“

„Mělas pět vteřin, a ty už vypršely. Neodpovědělas mi.“

Tentokrát zněl v démonově hlasu jiný tón. Tón, který Tanya neuměla jaksepatří identifikovat, ale ať v něm bylo cokoli, naplnilo jí to srdce mučivým strachem.

„Chtělas vědět, co se stane pokaždé, když mi dáš špatnou odpověď... tak sleduj.“

Detektiv Robert Hunter z Divize loupeží a vražd Losangeleského policejního sboru si rudovlásky všiml hned, jak vstoupil do čítárny s nepřetržitým provozem v přízemí historické budovy Powellovy knihovny, jež byla součástí kampusu losangeleské Kalifornské univerzity ve Westwoodu. Částečně se skrývala za hromadou v kůži vázaných knih, před sebou na stole měla hrnek kávy. Seděla sama a pilně cosi vyřukávala do laptopu. Když Hunter procházel kolem jejího stolu k jednomu z nejvzdálenějších koutů sálu, podívala se mu do očí. Nic v tom nebylo. Ani zaujetí, ani výzva, ani flirt. Jen ledabylý, netečný pohled. Vzápětí se pohledem vrátila k displeji počítače a bylo po všem.

Bylo to už potřetí, co ji Hunter v knihovně uviděl; vždycky seděla za hromadou knih, vždycky před sebou měla hrnek kávy, vždycky byla sama.

Hunter miloval četbu, a v důsledku toho miloval i čítárnu Powellovy knihovny s nepřetržitým provozem, zvláště v časných ranních hodinách za těch nocí, kdy ho přemohla nespavost.

Ve Spojených státech trpí každý pátý člověk chronickou nespavostí, většinou způsobenou kombinací práce, finančního stresu a rodinných problémů. V Hunterově případě však porucha nastoupila dávno předtím, než musel řešit tlaky spojené se stresujícím zaměstnáním.

Celé to začalo hned potom, co jeho matka prohrála boj s rakovinou. Hunterovi bylo tehdy pouhých sedm let. Sedával v noci o samotě ve svém pokoji, stýskalo se mu po ní a byl tak smutný, že nemohl spát; tolik se bál, že nedokázal zavřít oči; byl příliš hrdý, než aby plakal. Noční můry, jež následovaly po matčině smrti, ničily malého Roberta Huntera tolik, že v rámci sebeobránného mechanismu dělal jeho mozek, co mohl, aby v noci neusnul. Spánek se stal přepychem a stejnou měrou i trýzní. Aby svůj mozek během těch nekonečných hodin bdění zaměstnal, Hunter dychtivě četl; hltal knihy, jako by mu dodávaly sílu. Staly se jeho svatyní.

Jeho pevností. Bezpečným místem, kam za ním přízračné noční můry nemohly.

Jak léta plynula, Hunterova nespavost i noční můry značně ustoupily, ale pouhé dva týdny poté, co získal na Stanfordově univerzitě titul Ph.D. v oboru analýzy trestněprávního chování a biopsychologie, svět se mu zbotil podruhé. Jeho otec, který se nikdy znovu neoženil a pracoval tehdy v ochrance pobočky Bank of America v centru Los Angeles, zahynul v přestřelce při nepodařené loupeži. Hunter strávil dvanáct týdnů u jeho lůžka v nemocničním pokoji, kde otec ležel v kómatu. Hunter mu četl povídky, vyprávěl mu vtipy, nekonečné hodiny ho držel za ruku, ale ani tentokrát láska a naděje nepostačily. Když otec konečně zesnul, Hunterova nespavost a noční můry se vrátily v plné síle a od té doby ho už nikdy neopustily. Když měl dobrou noc, mohlo se Hunterovi podařit prospat tři, možná čtyři hodiny. Dnešní noc k těm dobrým nepatřila.

Hunter dorazil k poslednímu stolu na konci sálu a podíval se na hodinky – 0.48. Jako vždy tu navzdory pozdní hodině bylo relativně rušno, studenti sem vytrvale proudili po celou noc.

Posadil se, ujistil se, že je čelem do místnosti, a otevřel knihu, kterou měl s sebou. Četl asi patnáct minut, než usoudil, že také potřebuje šálek kávy. Nejbližší automaty se nalézaly hned před čítárnou u výtahů. Když Hunter znovu přecházel sál knihovny, zachytil další pohled rudovlasé ženy. Ačkoliv se vrátila zrakem k laptopu, nestihla to dost rychle. Znovu se na něj dívala, ale přestože ji při tom nachytl, řeč jejího těla nedávala najevo žádné rozpaky; naopak, zračila se v ní sebedůvěra.

Zbrusu nový automat na kávu nabízel patnáct různých druhů nápoje, z toho devět ochucených. Nejluxusnější, doplněný šlehačkou, karamelovou polevou a strouhanou čokoládou, se podával v půllitrovém kelímku. Stál 9 dolarů 95 centů. To Huntera rozesmálo. Studentské ceny a finanční možnosti urazily od časů jeho studia velký kus cesty.

„Pokud nemáte rád odporně sladkou kávu, téhle bych se vyhnula.“

Huntera zaskočila rada pronesená někým, kdo mu stál za zády. Otočil se a ocítl se tváří v tvář rudovláscce.

Byla nápadně krásná a současně i zajímavá. Jasné rudé vlasy splývající těsně pod ramena měla přirozeně vlnité, ofina se klenula nad čelem a mírně

doprava, čímž tvořila půvabný efekt roličky ve stylu čtyřicátých let. Na nose jí seděly staromódní brýle v černých obroučkách tvaru kočičích očí, jež se dokonale hodily k srdcovitému obličejí a jemně upoutávaly pozornost k zeleným očím. Těsně pod dolním rtem uprostřed brady měla labretový piercing s maličkým černým kamínkem. I nosní přepážku měla propíchnutou, zdobil ji jemný stříbrný kroužek. Na sobě měla červenočerné šaty se širokou sukní, inspirované padesátými léty, s úplně odhalenými pažemi. Ty byly od ramen až k zápěstí pokryté pestrobarevným tetováním. Nízké střevíčky s páskem, které měla na nohou, barevně odpovídaly šatům.

„Té možnosti, na kterou jste se díval,“ vysvětlovala, když vycítila Hunterovu nechápavost. Ukázala na přístroj prázdným hrnkem od kávy. „Karamelové frappuccino deluxe? To je moc sladké, takže pokud si na ně nepotrpíte, tak bych si je na vašem místě nedávala.“

Hunter si neuvědomil, že si prve tak pozorně prohlížel výběr.

„Řekl bych, že sladkost není to jediné, co tu přehánějí,“ letmo se ohlédl. „Deset babek za kelímek kafe?“

Rty se jí pootevřely v souhlasném úsměvu, který byl okouzlující a plachý zároveň.

„Už jsem vás tady v knihovně viděla,“ převedla řeč na jiné téma, než byla „sladká a drahá káva“. „Studujete tady na UCLA?“

Hunter ještě chvílku pozoroval ženu před sebou. Její věk se dal těžko odhadnout. Nesla se s hrdostí a autoritou hlavy státu, ale její jemné rysy mohly klidně patřit vysokoškolačce. Také hlas prozrazoval jen málo, zněl v něm něžný dívčí tón spolu s dostatečnou sebejistotou, aby odradil i toho nejzkušenějšího odhadce.

„Ne,“ odvětil Hunter, upřímně pobavený její otázkou. Věděl, že ani trochu nevypadá na vysokoškoláka. „Moje studentské časy už hodně dávno pominuly. Já jen...“ Sklouzl očima za ni k čítárně. „Rád sem chodím v noci. Líbí se mi, jaký je tady klid.“

Jeho odpověď vyvolala na ženiných rtech další úsměv.

„Nejspíš vím, jak to myslíte.“ Otočila se a sledovala očima Hunterův pohled skrz dveře do velké čítárny, od šachovnicové dřevěné podlahy přes tmavé mahagonové stoly až nakonec k velkým oknům v gotickém stylu. „A navíc,“ dodala, „se mi taky líbí, jak to tady voní.“

Hunter sraštil čelo.

Mírně naklonila hlavu ke straně, když vysvětlovala: „Vždycky si říkám, že kdyby vědomosti nějak voněly, voněly by takhle, nemyslíte? Kombinace papíru, starého i nového, kůže, mahagonu...“ Krátce se odmlčela a pokrčila rameny. „Předražené kávy a zatuchlého potu studentů.“

Tentokrát Hunter její úsměv opětoval. Zamlouval se mu její smysl pro humor.

„Já jsem Tracy,“ podala mu ruku. „Tracy Adamsová.“

„Robert Hunter. Těší mě.“

Ruce měla jemné, ale její stisk byl pevný a silný.

„Prosím.“ Hunter ustoupil o krok napravo a ukázal nejprve na Tracyin hrnek od kávy a pak na automat. „Poslužte si.“

„Kdepak, vy jste tu byl první,“ opáčila Tracy. „Já nespěchám.“

„To nic, vážně. Ještě se rozhoduju,“ lhal Hunter. Pil pouze černou nesla-zenou kávu.

„No tak jo. V tom případě děkuju.“ Tracy přistoupila k přístroji, postavila hrnek na označené místo, vhodila několik mincí a stiskla tlačítko vybraného nápoje – obyčejnou černou kávu. Bez cukru.

„Tak jak vám jde učení?“ zeptal se Hunter.

„Kdepak.“ Tracy si vzala hrnek a obrátila se čelem k němu. „Já tu taky nestuduju.“

Hunter kývl. „Já vím. Jste profesorka, vidíte?“

Tracy se na něj zadívala zvědavým, upřeným a pátravým pohledem, ale jeho výraz vůbec nic neprozrazoval. To ji zaujalo ještě víc.

„To je pravda, jsem, ale jak to víte?“

Hunter se to pokusil přejít. „No, fakt jen hádám.“

Tracy mu na to neskočila.

„Nekecejte.“

Rychle se zamyslela nad těmi v kůži vázanými svazky, co měla na stole. Žádný z jejich titulů skutečně nenaznačoval, čím se zabývá, a i kdyby ano, Hunter by musel mít nadlidsky dobrý zrak, aby je dokázal přčíst ze svého místa nebo cestou kolem jejího stolu.

„To bylo moc sebejisté prohlášení, než abyste jen hádal. Nějak jste to už věděl. Jak?“ Výraz v jejích očích byl nyní velmi skeptický.

„Jen prosté pozorování,“ odpověděl Hunter, ale než stihl odpověď dál rozvést, ucítil, jak mu v kapse bundy vibruje mobil. Sáh po něm a podíval se na displej.

„Omluvte mě na okamžik.“ Přiložil telefon k uchu. „Detektiv Hunter, vraždy speciál.“

Tracy zvedla obočí. Tohle nečekala. Za několik vteřin uviděla, jak se jeho výraz úplně změnil.

„Tak jo,“ řekl Hunter do telefonu a podíval se na hodinky – 1.14. „Už tam jedu.“ Ukončil hovor a vrátil se pohledem k Tracy. „Vážně mi bylo potěšením vás poznat. Ať si na tom kafi pochutnáte.“

Tracy okamžik zaváhala.

„Zapomněl jste si knihu,“ zavolala za ním, ale Hunter už byl v půli schodů.

Speciální sekce vražd Losangeleského policejního sboru byla elitní jednotkou tamní divize loupeží a vražd. Vznikla výlučně proto, aby řešila sériové a mediálně sledované případy vražd, jakož i případy vyžadující mnoho času a značnou odbornost. Vzhledem ke svým znalostem behaviorální trestněprávní psychologie a skutečnosti, že Los Angeles zjevně přitahovalo jistý konkrétní druh sociopatů, zařadili Huntera do ještě specializovanějšího útvaru v rámci SSV. Všechny vraždy, při nichž pachatel projevil nadměrnou brutalitu anebo sadismus, se na oddělení označovaly jako UNZ – ultranásilné zločiny. Útvar UNZ tvořili Robert Hunter a jeho parták Carlos Garcia.

Adresa, kterou Hunter dostal, se nalézala v Long Beach, konkrétněji šlo o dvoupatrovou terakotově hnědou budovu, vmáčknutou mezi drugstorem a rohovým domem. I v tuhle ranní dobu a po nejrychlejší možné trase mu trvalo skoro hodinu, než zdolal padesátikilometrovou vzdálenost od westwoodského kampusu UCLA k přístavu.

Skupinu černobílých policejních vozů uviděl hned, jak sjel z Redondo Avenue a zahrnul doleva na East Broadway. Jeden úsek Broadwaye už longbeachské policejní oddělení uzavřelo. Garciova Honda Civic s modrou metalízou už parkovala hned přes ulici od dvoupatrového domu, vedle bílé dodávky forenzního útvaru.

Hunter musel zpomalit a jet téměř krokem, když se blížil k uzavřenému prostoru. Ve městě, kde se skoro nespí, nebylo divu, že kolem policejní pásky už se shromáždil menší dav zvědavých přihlížejících. Většina z nich měla ruce natažené nad hlavami a natáčela na mobily nebo tablety jako na koncertě a všichni doufali, že aspoň něco zahlédnou. A čím to bude hnusnější, tím líp.

Jakmile se prodral davem, ukázal Hunter své doklady dvěma uniformovaným strážníkům u černožluté pásky ohraničující místo činu a zaparkoval

hned vedle parťákova auta. Vystoupil z otlučeného Buicku LeSabre a protáhl si stoosmdesáticentimetrové tělo v chladném ranním vánku. Zlověstně hustá mračna na obloze zakrývala hvězdy a přidávala noci další vrstvu temnoty. Hunter si připnul odznak k opasku a zvolna se rozhlédl. Úsek ulice, který policie uzavřela, byl asi sto metrů dlouhý; sahál od křižovatky s Newport Avenue až k Lomě, další kolmé ulici.

První, co Huntera napadlo, bylo, že tahle oblast nabízí bohatý výběr unikových cest, přičemž hlavní výpadovka je vzdálená jen asi dva kilometry. Ale vlastně bylo jedno, jestli pachatel přijel autem nebo ne; anonymně zmizet po kterékoli z okolních ulic by nebyl problém pro nikoho.

Garcia stál u policejního auta a mluvil se strážníkem z longbeachského policejního oddělení. Zahlédl Hunterovo auto, když projíždělo pod policejní páskou.

„Roberte,“ zavolal a přešel ulici.

Hunter se k parťákovi obrátil.

Garcia měl delší hnědé vlasy stažené dozadu do hladkého ohonu. Měl na sobě tmavé kalhoty a nažehlenou bleděmodrou košili pod černým sakem. Ačkoliv byl zjevně dokonale probuzený a jeho oděv vypadal, jako by ho přinesli rovnou z čistírny, oči měl na první pohled unavené a zarudlé. Na rozdíl od Huntera spával Garcia v noci obvykle dobře. Dnes však naspal pouhé dvě hodiny, než ho telefonát z Losangeleského policejního sboru vytáhl z postele.

„Carloši,“ Hunter pozdravil parťáka pohybem hlavy. „Promiň ten ranní telefonát, kámo. Tak copak to tu máme?“

„Ještě nevím,“ Garcia nepatrně zavrtěl hlavou. „Dorazil jsem dvě minuty před tebou. Zrovna jsem se snažil zjistit, kdo tu velí, když jsem tě uviděl přijíždět.“

Hunterův pohled se odtrhl od parťáka a zaměřil se na osobu, blížící se k nim za Garciovými zády. Přicházela od terakotově hnědé budovy.

„Nejspíš už nás našel,“ poznamenal Hunter.

Garcia se otočil na bříškách chodidel.

„Vy jste z ultranásilných zločinů?“ zeptal se muž hlasem, očividně zpus-tošeným letitým kouřením cigaret. Hodnostní označení na horních částech rukávů jeho saka sdělovala Hunterovi a Garciovi, že jde o seržanta long-

beachského policejního oddělení. Na pohled mu mohlo být kolem padesátky. Husté prošedivělé vlasy měl sčesané z vysokého čela dozadu, takže bylo vidět malou zubatou jizvu těsně nad levým obočím. Mluvil s lehkým mexickým akcentem.

„Přesně tak,“ odvětil Hunter. Oba mu vykročili vstříc. Všichni se navzájem představili a rázně si potřásli rukama. Seržant se jmenoval Manuel Velasquez.

„Tak copak tu máme, seržante?“ zeptal se Garcia.

Seržant Velasquez se té otázce uchechtl, ale byl to nervózní smích plný zdráhání.

„Vlastně nevím, jestli dokážu popsat slovy to, co tam vevnitř je,“ obrátil se čelem k budově. „Nevím, jestli to někdo dokáže. Budete se muset podívat sami.“

Poryvem podzimního větru, který během posledních dvou minut značně zesílil, shluk těžkých mračen nad nimi ještě zhoustl, a když Hunter, Garcia a Velasquez vykročili k terakotově zbarvené budově, dopadly na jejich hlavy a na suchý asfalt první kapky deště.

„Oběť se jmenovala Karen Wardová,“ oznamoval seržant Velasquez. Zrychlil krok, aby unikl dešti, a vedl Huntera a Garcii nahoru po několika betonových schodech před vstupními dveřmi budovy. Místo aby spoléhal na paměť, sáhl po zápisníku a otevřel ho. „Bylo jí čtyřiadvacet let, byla svobodná a pracovala jako kosmetoložka v salonu krásy na East Second Street.“ Instinktivně ukázal na východ. „Vlastně ne moc daleko odtud. Bydlela v tomhle domě teprve čtyři měsíce.“

„V nájmu?“ zeptal se Garcia, když vstupovali do budovy.

„Přesně tak. Majitelka a domácí je jistá...“ Otočil stránku v zápisníku. „Nancy Rogersová, bytem v Torrance, South Bay.“

„Vloupačka?“ Tentokrát se zeptal Hunter.

Velasquez nejistě zavrtěl hlavou.

„Kdepak, a pachatel se ani nesnažil, aby to tak vypadalo. Taky žádné zjevné známky násilného vniknutí nebo zápasu. Její kabelka se našla na pohovce v obývacím pokoji. Uvnitř byla peněženka s dvěma kreditními kartami a osmdesáti sedmi dolary v hotovosti. Klíče od auta byly v kabelce taky. Laptop zůstal v ložnici, kde jsme našli na toaletním stolku pár šperků. Skříňe, zásuvky, přihrádky... zdá se, že všechno zůstalo nedotčené.“

U domovních dveří se nalézalo zjevně jediné zabezpečení, které dům svým obyvatelům poskytoval, v podobě starého interkomového vstupního systému. Žádné bezpečnostní kamery tu nebyly.

„Žila sama?“

„Přesně tak,“ kývl seržant.

Jelikož v domě nebyl výtah, Hunter a Garcia následovali Velasqueze po schodech až do nejvyššího patra.

„Poslal jsem policajty po domě, aby vyslechli sousedy ve všech patrech,“ sděloval jim seržant Velasquez. „Nic.“ Zatvářil se, jako by ho to příliš nepřekvapovalo. „Nikdo nic neviděl ani neslyšel.“

„Ani sousedi odvedle?“ zeptal se Hunter.

Seržant zavrtěl hlavou. „Sousedí odvedle jsou manželé středního věku,“ vysvětloval Velasquez. „Pan a paní Santiagovi. Oba mají problémy se sluchem. Osobně jsem s nimi mluvil, ale i když jsem klepal hlasitě, panu Santiagovi trvalo skoro hodinu, než přišel otevřít, a to jen proto, že v noci vstal, aby si došel na toaletu; teprve tehdy nás uslyšel klepat.“

Schody ústily do dlouhé úzké chodby, nyní jasně osvětlené silnými forenzními reflektory. Byt Karen Wardové měl číslo 305 a byl poslední na pravé straně. Nicholas Holden, jeden z expertů na daktyloskopii z forenzního týmu, klečel u dveří bytu a pilně snímal otisky.

„Zmínil jste se, že byla svobodná,“ prohodil Garcia, když se ubírali chodbou.

„To byla,“ potvrdil Velasquez.

„Nevíte, jestli s někým chodila? Měla přítele?“

Seržant dobře věděl, proč Garcia tuhle otázku klade – mladá žena je brutálně zavražděna ve vlastním bytě bez zjevného motivu a bez známek vloupání, a mezi lidmi, kteří se ocitnou na počátečním „seznamu zájmových osob“, se vyskytnou hlavně ti, s nimiž mohla mít oběť v uplynulých letech jakýkoli romantický vztah. V USA představují takzvané zločiny z vášně víc než polovinu vražd spáchaných na ženách.

„Promiňte, detektive, ale nashromáždit takovéhle informace jsme ještě neměli čas.“ Seržant pohlédl na hodinky. „Pravda je, že jsme toho zatím stihli zjistit jen hodně málo o oběti a o tom, co se dělo v jejím bytě, než se potvrdilo, že tohle vyšetřování převezme jednotka UNZ.“ Odmlčel se a obrátil se k oběma detektivům. „Upřímně řečeno, takováhle rozhodnutí mě obvykle naserou. Tohle je naše jurisdikce, takže by to mělo být i naše vyšetřování, *comprendes*? Nejsme tady žádná ‚malá liga‘. Ale tenhle případ má na sobě od začátku napsáno, že patří mordpartě, takže jsme to čekali.“ Obrátil k Hunterovi a Garciovi dlaně v gestu kapitulace. „A v tomhle pří-

padě nebudu nic namítat ani já, ani nikdo z mých lidí. Když ten hnus, co tam je, chcete... nemusíte si říkat dvakrát. Je to jen a jen vaše.“

Hunter a Garcia se na Velasqueze tázavě zahleděli.

„Počkejte moment,“ ozval se Garcia. „Jak to myslíte – že má tenhle případ na sobě od začátku napsáno, že patří mordpartě?“

Seržant přešel pohledem od Garcii k Hunterovi a zase zpátky ke Garciovi. „Vám neřekli o tom telefonátu?“

Odpovědi od obou detektivů mu bylo nechápavé mlčení.

„Páni!“ Seržant Velasquez sklopil oči k zemi a zavrtěl hlavou. „Tak jo,“ začal. „Devětsetjedenáctka přijala hovor od nějaké napůl hysterické ženské asi v jedenáct dvacet včera večer. Mluvila hodně nesouvisle, ale pořád řvala ‚vražda‘. Jak všichni víme, to znamená ‚mimořádku‘. Hovor přepojili na náš okrsek a potom ke mně.“

„Takže jste s ní mluvil osobně?“ zeptal se Garcia.

Seržant kývl. „A byla opravdu hysterická, tvrdila, že jí někdo zavraždil nejlepší kamarádku přímo před očima.“ Odmlčel se, zvedl pravý ukazováček a upřesňoval: „No, ne přesně úplně před očima, ale směla... nebo ještě spíš byla nucená to sledovat prostřednictvím videohovoru přes mobil.“

„Prosím?“ Garciovův nejistý pohled se rychle změnil v nechápavý.

„Slyšel jste dobře, detektive. Ta žena ječela do telefonu, že jí nějaký psychouš zavolal z mobilu *slečny Wardové* a přinutil ji hrát nějakou hru, na které závisel život její přítelkyně.“

„Hru?“ opakoval tentokrát Hunter.

„Tak to říkala, ano. Koukejte, neznám konkrétní údaje, protože jak už jsem řekl, ta paní byla hysterická. V první řadě jsem musel dodržet předpisy a poslat tam hlídku, aby zkontrolovala údajnou oběť vraždy, slečnu Karen Wardovou. Dva uniformovaní sem přijeli těsně před půlnocí a hádejte, co našli? Dveře byly odemčené. Vešli dovnitř, aby ji zkontrolovali, a... teď jste tady vy.“

„Říkal jste, že ta hysterická ženská tvrdila, že je nejlepší přítelkyně oběti?“ zeptal se Garcia.

Velasquez přikývl. „Jmenuje se Tanya Kaitlinová. Její údaje mám ve voze. Všechny vám je dám, než odejdete.“

Hunter, Garcia a Velasquez se konečně ocitli u bytu 305 a Hunter pozdravil experta na daktyloskopii z CSI. „Ahoj, Nicku.“

„Ahoj, chlapi,“ opáčil agent automaticky.

Hunter, Garcia a Velasquez se zapsali na seznam příchozích na místo činu a pak každý z nich obdržel jednorázovou tyvekovou kombinézu spolu s párem latexových rukavic. Když se začali oblékat, všiml si Hunter požárního východu na konci chodby, za bytem Karen Wardové.

„Kam to vede, víte to?“

„Na kovové schodiště, po kterém se dostanete do uličky za budovou,“ vysvětloval Velasquez. „Zahnete doleva a vyjdete na Newport Avenue. Zahnete doprava a jste na Loma Avenue.“

Než si zapnul zip kombinézy, přistoupil Hunter k nouzovému východu, aby si ho lépe prohlédl. Vnitřní madlo ohnivzdorných dveří svědčilo o tom, že se dají otevřít jen z této strany. Nedalo se jimi vstoupit do budovy, ale z bytu 305 by se jimi dalo odejít mnohem rychleji než zpátky chodbou až k betonovému schodišti na druhém konci.

Hunter stlačil madlo a odemkl tak dveře. Nic se neozvalo. Nebyly opatřené alarmem. Otočil se zpátky ke dveřím bytu 305 a všiml si, že forenzní technik nejprve naklonil hlavu ke straně, zadíval se na dveře, pak ji naklonil na druhou stranu a znovu se zahleděl.

„Máte něco, Nicku?“

„Jen to kontroluju proti světlu,“ odvětil Holden, aniž se odtrhl od práce; při řeči mu rouška na obličeji poskakovala nahoru a dolů. „Ale řekl bych, že zatím tu máme asi troje otisky, a to jsem sotva začal.“

Hunter chápavě kývl. „Mohl byste nám prokázat službu a sejmut otisky taky z těch požárních dveří, až tady budete hotový? Rád bych provedl srovnávací test mezi otisky, nalezenými na obojích dveřích.“

Holden pohlédl na požární východ. „Jasně. Beze všeho.“

Oba detektivové dokončili oblékání a přetáhli si přes hlavy kapuce overalů; vteřinu poté vstoupili do bytu 305.

Dveře bytu Karen Wardové vedly do malé vstupní haly s dvěma velkými fotografiemi květin zavěšenými na bílých stěnách. Teple červený protiskluzový koberec je uvítal hned za dveřmi. Halu od zbytku bytu odděloval improvizovaný korálkový závěs, spadající od stropu v nestejně dlouhých pramíncích.

Hunter něco takového viděl naposled jako malý kluk. Babička mívala takový závěs v kuchyni.

Korálky hlučně zacinkaly, když odtahoval závěs stranou, a pak spolu s Garciou vstoupil do obývacího pokoje bytu. Než je následoval, seržant Velasquez se pokřížoval a zamumlal přitom několik španělských slov.

Obývací pokoj byl poměrně prostorný a příjemně zařízený několika vybranými kousky moderního nábytku, ale jeho dominantou byly bezpochyby velké skleněné posuvné dveře za dalším korálkovým závěsem na protějším konci místnosti, vedoucí na rohový balkon. Kompaktní kuchyňský kout se nalézal u severní stěny. Jídelní stůl z tmavého borového dřeva pro čtyři osoby byl strategicky umístěný tak, aby odděloval kuchyň od obytného prostoru. Na druhé straně stolu, u tmavé dřevěné vitríny, se nalézalo vysoké zrcadlo. Oba detektivové se zarazili, hned jak vstoupili do místnosti a jejich pozornost okamžitě upoutala židle v čele stolu a hrůzně znetvořené tělo, které na ní sedělo.

Hunter přimhouřil oči, jak se jeho mozek usilovně snažil pochopit tu zběsilost, kterou měl před sebou.

Oběť byla svlečená do naha. Paže měla připoutané po stranách k tělu tenkým nylonovým provazem, který se jí několikrát pevně ovíjel kolem trupu těsně pod nadry a kolem opěradla židle. Dalšími dvěma kusy provazu měla kotníky připoutané k nohám židle. Seděla vzpřímeně, s hlavou mírně svěšenou, jako by usnula a brada jí klesla skoro až k hrudi. Co ale přimělo Huntera nevěřit vlastním očím, bylo množství střepů silného zrc-

dlového skla, zuřivě zabodaných do ženina obličeje, takže se proměnil v nerozpoznatelnou změť pokožky, skla a masa. Krev jí mocnými proudy vyprýštila z ran v obličeji, takže pokrývala celý trup a stehna karmínovou červení, než skla na dřevěnou podlahu a vytvořila pod židlí kaluž. Část desky stolu u místa, kde oběť seděla, byla také zkropená krví.

Z místa, kde Hunter a Garcia stáli, teď to, co kdysi bývalo jejím obličejem, vypadalo jako groteskní lidský jehelníček, z nějž na všechny strany trčely četné skleněné bodliny.

„Vy dva jste nejspíš z jednotky UNZ.“

Tato slova pronesla forenzní technička, která pečlivě sbírala vlasy a vlákna z koberce v hlavním obytném prostoru hned za jídelním stolem.

Uplynuly dvě vteřiny ticha, než se Hunterovi a Garciovi konečně podařilo odtrhnout pozornost od mrtvoly.

„Já jsem doktorka Susan Slaterová,“ pokračovala technička. Vstala z kleku. „Jsem velící forenzní technička přidělená na tohle místo činu.“

Ani Hunter, ani Garcia s doktorkou Slaterovou ještě nikdy nepracovali. Měřila asi sto šedesát osm centimetrů a vypadala na málo přes třicet; měla štíhlou postavu, vysedlé lící kosti a jemný nosík. Hlavu jí zakrývala kapuce tyčkové kombinézy, ale byl vidět tenký pramínek blond vlasů nad čelem. Nalíčená byla jemně a nenápadně, ale dost účinně na to, aby si uchovala přitažlivost a ženskost i v tom nevábném bílém overalu. Její hlas zněl zvláště – jemně a vlídně, ale současně budil dojem vysoké odbornosti a znalostí.

„Detektiv Robert Hunter, jednotka UNZ Losangeleského policejního sboru. Tohle je detektiv Carlos Garcia.“ Oba pozdravili doktorku prostým pokývnutím a pak se znovu zaměřili na oběť.

„Člověku z toho jde hlava kolem, že?“ poznamenala doktorka Slaterová. „Jak může někdo něco takového udělat druhému člověku?“

„Vrah ji bodal do obličeje skleněnými střepy?“ zeptal se Garcia a v jeho výrazu se jasně zračila nevíra ve vlastní slova.

„Možná, detektive,“ odvětila doktorka Slaterová. „To se nedá určit bez pořádného patologického vyšetření, ale jestli je to tak, není to všechno.“

„Tak co ještě?“ zeptal se Garcia.

Udělala dva kroky směrem k oběti. „Ukážu vám to.“

Hunter a Garcia ji následovali. Seržant Velasquez zůstal u závěsu-zvonkohry.

Opatrně, aby se vyhnula kaluži krve na podlaze, si doktorka Slaterová dřepa vedle židle a pokynula Hunterovi a Garciovi, aby udělali totéž. Zblízka působila zranění obličej Karen Wardové ještě znepokojivěji.

Několik různě velkých střepů zrcadlového skla proťalo pokožku a svalovou tkáň, prakticky jí odtrhlo obličej od kostí. Kusy pokožky a masa jí volně visely z tváří, z čela a brady, kde byla také odkrytá kost.

„Vidíte,“ začala doktorka Slaterová, „když se díváte jen na ty velké střepy skla...“ Ukazovala na ty, které trčely oběti z pravé a levé líce, levého očního důlku a na ten, který úplně proťal jemnou tkáň pod bradou oběti a přibodl jí jazyk k dolní části úst. „Nabudete dojmu, že pachatel zuřivě bodal oběť improvizovanými střepy skla a přitom ponechal každý z nich trčet v obličej. Některé jí vrazil do tváře tak prudce, až buď způsobily frakturu kosti, nebo se do ní zabodly.“ Upozornila je na dva další kusy skla – jeden trčel oběti z dolní čelisti, druhý z čela. „Ale to není všechno, detektivové. Má v sobě ještě větší počet menších kousků skla.“ Při řeči jich několik ukázala. Některé byly malé jako hrášek. „Tyhle kousky jsou tak malé, že je fyzicky nemožné, aby je někdo použil jako bodnou zbraň. Jsou to zbytky nárazu. Odlomené kousky větších.“

Hunter naklonil hlavu doleva, pak doprava; prohlížel si přitom obličej oběti. Přes všechny své zkušenosti se nemohl ubránit leknutí při pohledu na ta strašlivá zranění. Jedno každé s sebou přinášelo nový rozměr bolesti. Bylo takřka nepředstavitelné, co ta mladá žena musela vytrpět.

Většinu těla jí pokrývala zaschlá krev, takže bylo těžké posoudit to s jistotou, ale Hunter měl dojem, že nikde jinde žádná zranění ani modřiny nemá. Zuřivost vraha se zaměřila výlučně na obličej.

Po několika vteřinách se Hunter napřímil a obešel židli, aby lépe viděl na zátylek oběti.

„Tak co říkáte, doktorko?“ zeptal se Garcia. „Že ji vrah přivázał k téhle židli a pak jí vrážel skleněné střepy do obličej?“

„Ne,“ odpověděl místo doktorky Hunter a přitom se zadíval na podlahu za židlí oběti – nikde žádné zbytky skla. „Obráceně, Carlosi,“ vysvětloval. „Vrah jí vrážel obličej do skla.“

O několik hodin dříve

„To je ale blbost,“ pronesla Tanya Kaitlinová s nervózním zahihňáním. „Dej mi vteřinku a já ti její číslo najdu.“

„Mělas jich pět,“ odvětil démonický hlas. „A těch pět vteřin vypršelo.“

Chtělas vědět, co se stane, když mi dáš nesprávnou odpověď... tak sleduj.“

Zčistajasna a k Tanyinu překvapení osoba, stojící za Kareninou židlí, uchopila kožený roubík kolem jejích úst a jediným divokým pohybem ho strhla tak prudce, až jí způsobila tržnou ránu na pravé straně dolního rtu. Do vzduchu vystříkly kapičky krve.

Dřív než Karen stihla vydat výkřik, který byl určitě bůhví jak dlouho uvězněný v jejím hrdle, uviděla Tanya, jak jí útočník přiložil dlaň k zátylku. Zlomem vteřiny poté uslyšela praskavý zvuk, když pevně stlačil Kareninu hlavu a obličej dopředu a vrazil ji do čehosi, co před ní bylo předem umístěné.

Tanya neviděla přesně, co to je.

„Panebože!“ vykřikla a hrůzou trhla hlavou. Navzdory tomu, jak byla vystrašená, nepouštěla telefon. „Co to děláš? Co to sakra děláš?“ Hlas jí stoupal směsicí úzkosti a strachu.

Tatáž ruka v rukavici popadla Karen za vlasy a zvedla jí hlavu do počáteční pozice. Jak její obličej znovu vyplnil malý displej Tanyina telefonu, ucítila Tanya, jak jí ze žaludku stoupají zvratky a zastavují se až na konci jícnu.

Do Karenina obličej se zabodly tři velké střepy skla. První, asi osm centimetrů dlouhý, proťal Karen levou tvář. Jeho špička, která pronikla Karen až do úst, odřízla také kousek jazyka. Druhý kus skla, mnohem menší než ten v levé tváři, probodl Karen levé chrčpí a prořízl otvor na hřbetě nosu. Třetí a poslední kus, asi třicentimetrový, jí trčel ze zkrvaveného čela.

Tanya nebyla žádný odborník, ale byla si jistá, že sklo zasáhlo kost. „Ach

panebože ne... co to sakra děláš?“ Tanyina slova tonula v slzách. „Karen... to ne...”

„Koukej...” říkal démonický hlas výhružně a maličko přitom pohyboval Kareniným obličejem zleva doprava, aby bylo lépe vidět rozsah zranění. „Koukej...”

Tanya zírala přímo do kamery telefonu.

„Koukej...” opakoval démon.

„Já se *koukám*...” zakvičela Tanya v agonii, jako by fyzicky cítila kamarádku bolest. „Ach panebože, Karen...” Levou rukou si zoufale začala stírat slzy z očí a tváří.

„Je to tvá nejlepší kamarádka, Tanyo,“ ozval se znovu démonický hlas. „Už mnoho let. Měla bys znát její číslo z paměti. Co jsi to za přítelkyni?“

„Já vím... já vím...” Tanya byla schopná jen vzlykat. „Moc mě to mrzí.”

„Nemusíš litovat. Musíš mi odpovědět. Máš pět vteřin.”

„Ne... pro-... prosím, nedělej to.”

„Pět... čtyři... tři...”

Tanya vzlykala a přitom prsty zuřivě útočila na dotekový displej. „Najdu to. Jen moment počkej. Najdu to.” Skrz slzy viděla rozmazaně. Strachem se jí třásly ruce.

„Dvě...”

„Prosím... Ne.”

„Jedna...”

Tanya v panice upustila telefon. Spadl jí na postel displejem dolů.

„Ach ne, ne, ne.”

„Čas vypršel.”

PRÁSK.

Jak tápala po telefonu, uslyšela Tanya stejný praskavý zvuk jako prve, jenom hlasitější. Otočila telefon právě včas, aby viděla, jak ruka v rukavici opět zvedá Karen hlavu.

Tanya zkameněla.

Obličej Karen byl úplně k nepoznání. Nový úder hlavou způsobil, že jí do masa proniklo několik dalších střepů skla, velkých i malých, které jí rozdrásaly obličej jako hororovou masku. Na práh mdloby však Tanyu přivedl nový kus skla, jenž protal Karen levé oko a perforoval oční bulvu.

Začala z ní prýštit viskózní hmota, ale sklo neproniklo tak hluboko, aby se dostalo až do mozku. Tanya poznala, že Karen je dosud při vědomí.

„Její číslo,“ dožadoval se démon nanovo, ale Tanyiny nervy už byly nadranc. Prsty se jí nevladatelně trásly. Další nával slz způsobil, že viděla rozmazaně. Začala namáhavě a nepravidelně dýchat. Snažila se promluvit, ale hlas jí uvízl kdesi mezi hrdlem a rty.

Odpočítávání začalo nanovo. Tanya ani neslyšela, jak dospělo od pěti k jedné. Slyšela jen – „čas vypršel“ – pak...

PRÁSK.

PRÁSK.

PRÁSK.

Třikrát v rychlém sledu, pokaždé prudčeji než předtím. Po posledním křupavém zvuku následovalo slabé zájknutí od Karen.

Ruka v rukavici opět zvedla Kareninu hlavu a všechno na chvíli umlklo. Rty měla tak rozsekané, že jí na jedné straně ochable visely. Nos byl proťatý odzdola nahoru, většina chrupavky popraskala. Špička už visela jen na tenkém kousku kůže. Právě oko už bylo také probodnuté. Prýštily z něj proudy krve. Tři údery hlavou zaryly ještě hlouběji do očního důlku kus skla, který se prve zabodl Karen do levého oka.

Ačkoliv bylo Tanye na omdlení, nebyla schopna odvrátit pohled; jako paralyzovaná upírala oči na groteskní obraz.

Karen na displeji sebou dvakrát křečovitě trhla. Při druhém škubnutí jí hlava úplně ochabla. Ruka v rukavici ji přidržovala ještě dvacet vteřin a teprve pak pustila její vlasy.

Neživé tělo Karen se naposled sesulo dopředu.

„Nejspíš to přece jen byla zajímavá hra,“ pronesl démon. „A jen se podívej, cos udělala, Tanyo. Zabilas kamarádku. Gratuluju.“

„Neeeee!“ Tanyin výkřik vyzněl jako nesrozumitelný skřek.

„Teď se můžeš vrátit do svého ubohého života.“

Démon opustil místo za Kareninou židlí a sáhl po jejím smartphonu, aby ukončil hovor, ale jak telefon uchopil, naklonil ho trochu vzhůru.

Tanya zkameněla.

Na vteřinu zahlédla obličej démona a to, co uviděla, způsobilo, že jí konečně explodovaly z úst zvratky.

Garcia nejprve zabloudil pohledem ke kaluži krve pod židlí a pak ke stříkancům na desce stolu. Tolik ho zaskočila příšerná zranění oběti, že si až do této chvíle nevšiml, že kromě střepů trčících z obličeje oběti už nikde žádné kousky skla nejsou.

„To je přesně stejný závěr, k jakému jsem došla i já,“ souhlasila doktorka Slaterová a přistoupila k Hunterovi za židlí oběti. „Podle toho, jak byla spoutaná, s provazem ovinutým kolem střední části břicha, ji pachatel snadno mohl popadnout za hlavu a udeřit jí obličejem dopředu a dolů.“ Předstírala, že bere oběť za vlasy v týle a napodobuje pohyb. „Bylo to rychlé a prudké bouchnutí.“

Garcia obešel stůl z druhé strany, zrakem dosud pátral po zemi. „Takže platí domněnka, že vrah před ní postavil nějakou nádobu plnou střepů skla, možná na stůl, možná do jejího klína, popadl ji za vlasy a vrazil jí do té nádoby obličej?“

Seržant Velasquez, jenž dosud stál u korálkového závěsu, zaťal zuby a přenesl váhu z jedné nohy na druhou.

„I když to zní absurdně a sadisticky, detektive,“ odvětila doktorka Slaterová, „tahle teorie je momentálně v čele seznamu.“

„Našli jste tu... nádobu?“ zeptal se Garcia.

„Ne, ještě ne,“ připustila doktorka. „Ale rozhodně vám můžu říct, odkud to sklo pochází.“

Hunter, Garcia a seržant Velasquez následovali doktorku Slaterovou krátkou chodbou vedoucí hlouběji do bytu číslo 305. Ústily do ní další troje dveře – jedny nalevo, jedny napravo a jedny na konci. Vedla je do dveří na levé straně.

Jediná koupelna bytu měla pohodlné rozměry a byla celá bíle obložená. U jižní stěny stála béžová keramická vana, přímo nad ní vpravo byla sprchová hlavice. Průhledný sprchový závěs, odsunutý stranou, splýval z kovové tyče. Nebylo třeba vysvětlovat. Jakmile vstoupili do koupelny, okamžitě pochopili, co měla doktorka Slaterová na mysli, když prve řekla, že ví, odkud to sklo pocházelo. Celou jižní stěnu, od stropu až k okraji vany, zabíralo původně obrovské zrcadlo přes celou šířku místnosti. Teď bylo úplně rozmlácené. Většina z něj už zmizela. Zbylo jen pár roztrštěných kousků, které dosud trčely ve dvou rozích.

„Materiálu bylo habaděj,“ poznamenala doktorka. „Vrah nemusel chodit daleko.“

Od dveří koupelny si Hunter a Garcia prohlédli to, co ze zrcadla zbylo; pak přistoupili blíž a nahlédli do vany. Nic. Byla úplně čistá. Nezbyly ani drobné střípky zrcadlového skla. Vrah byl buď velmi pečlivý při sbírání kousků rozbitého zrcadla, které do vany určitě napadaly, anebo ji velmi pečlivě vystlal nějakou ochrannou plachtou.

Garcia o krok ucouvl a prozkoumal zbytek koupelny. Umývadlo se nalézalo napravo od dveří, toaleta nalevo. Mezi vanou a záchodovou mísou stál regál se šesti policemi, obsahující množství toaletních potřeb a lahviček s parfémů. O regál se opírala digitální váha. Na jediném věšáčku za dveřmi visel růžový koupací plášť.

„Nějaký odhad ohledně času úmrtí?“ zeptal se Hunter.

„Právě začínají nastupovat první známky rigor mortis,“ odpověděla

doktorka Slaterová. „Takže bych řekla, že je mrtvá víc než dvě a půl hodiny, ale méně než čtyři.“

Hunter se podíval na hodinky – 2.42. „Našel se její mobil?“ zeptal se.

„Ano,“ odvětila doktorka Slaterová. „V mikrovlnce, uškvareň na uhel.“

„A co počítač nebo laptop?“

„Laptop se našel na pohovce v obývacím pokoji. Odvezeme ho forezním ajťákům, až tady skončíme.“

Hunter to vzal na vědomí, ale tušil, že ajťáci z forenzního opravdu nic nenajdou. Proč by vrah ničil telefon oběti, ale laptop nechal nedotčený? Přistoupil k umývadlu a otevřel zrcadlovou skříňku nad ním. Uvnitř našel samé běžné věci – kartáček na zuby, zubní pastu, ústní vodu, náplasti, oční kapky a dvě krabičky silných prášků na bolení hlavy. Také tam byla plná lahvička pilulek na spaní. Odpadkový koš nalevo od toalety byl prázdný. S výjimkou rozbitého nástěnného zrcadla všechno ostatní v koupelně působilo nedotčeně.

Hunter se vrátil do chodby a zkusil dveře na pravé straně. Jen malá komora, kde měla oběť několik různých předmětů včetně rozmanitých prostředků na úklid domácnosti. Zavřel dveře a přešel k těm na druhém konci chodbičky – ty vedly do ložnice Karen Wardové.

Místnost byla dost prostorná, s nízkým širokým lůžkem, černým látkovým křeslem, čtyřzásuvkovým prádelníkem a dřevěným botníkem s osmi policemi. Karen Wardová si nevěšela šaty do skříně, nýbrž na hodně široký chromovaný stojan s ramínky. Přestože jedno ze dvou oken, směřujících na západ, částečně zakrýval věšák na šaty, ložnice byla i tak přes den dostatečně světlá a prosluněná.

Hunter bedlivě kroužil očima po místnosti a něco mu začalo vadit. Přistoupil k posteli stojící u východní stěny, zastavil se a otočil se čelem k věšáku na šaty na druhém konci pokoje.

Něco je tady špatně, pomyslel si.

Stojan s ramínky obklopovalo z jedné strany křeslo a z druhé prádelník. Botník stál napravo od dveří, u severní stěny, na níž už nezbyval ani centimetr volného místa. Byl tu jen jeden noční stolek, na bližší straně postele. Na něm Hunter našel lampu na čtení, digitální budík a brožovanou knihu s přeloženými růžky. Vytáhl jedinou zásuvku nočního stolku a zarazil se.

„Carlosi, pojď se podívat na tohle.“

Garcia přistoupil k partákovi.

Ze zásuvky vyndal Hunter pistoli osmatřícítku, Colt 1911 Special Combat.

„Týjo.“ Garcia překvapením zvedl obě ruce. „To je tedy dílo, mít u postele takovouhle pistoli.“

„Má na ni povolení,“ oznámil Hunter a ukázal na úřední dokument v otevřené zásuvce. Palcem uvolnil záchytku, aby vysunul zásobník. Jestli je překvapila pistole, pak munice je zaskočila dvojnásob. Zásobník byl plný nábojů ráže třicet osm Special Flex Tip.

Hunter a Garcia si vyměnili ustaraný pohled.

Náboj Flex Tip byl patentovaný výrobek Hornady Ammunition a patřil do řady výrobků „critical defense“ této firmy. Oba detektivové ho dobře znali. Šlo o nesmírně destruktivní střelu; při vniknutí do tkáně se měkká špička zvětšila a rozložila stejnoměrný tlak po celém obvodu pláště. Výsledkem bylo maximální zvětšení střely a maximum poškození. Náboje Flex Tip nebyly toho druhu, který se používá k cvičné střelbě do terče.

Hunter zasunul zásobník zpátky do pistole a vrátil ji do zásuvky. Kromě povolení k držení zbraně už uvnitř nic jiného nebylo.

„Zmínil jste, že kabelka oběti se našla na pohovce v obývacím pokoji,“ oslovil Hunter seržanta Velasqueze.

„Ano, je to tak.“

„Bylo v ní ještě něco zajímavého?“

„Ne.“

Hunter se poškrábal zezdola na bradě a zvolna obešel místnost, přičemž rejdl očima na všechny strany. Na okamžik se zastavil, když se ocitl u prostoru mezi stojanem na šaty a prádelníkem, pak se vrátil k lůžku. Znovu se zaměřil na noční stolek.

„Všechno je to nějak divné.“

„Co?“ zeptal se Garcia. „Ta zbraň?“

„Ta taky,“ souhlasil Hunter. „Ale mluvím o tomhle pokoji.“

Garcia se s nejistým výrazem rozhlédl kolem sebe.

Hunter si všiml, že doktorka Slaterová a seržant Velasquez učinili totéž.

„Jak to myslíš, Roberte?“ otázal se Garcia.

„Kdyby to byl tvůj pokoj,“ opáčil Hunter, „a kdyby to byly tvoje věci, uspořádal by sis to takhle?“

Garcia chvilku neodpovídal, pohledem spočinul několik vteřin na každém kusu nábytku. „No, já... bych nejspíš nepotřeboval ten botník ani prádelník se všemi těmi šminkami.“

„Ne, tak jsem to nemyslel, Carlosi. Mluvím o postavení lůžka, stojanu na šaty... všeho, co tu vidíš. Kdyby to byl tvůj pokoj a tohle kdyby byl tvůj nábytek, *uspořádal* bys to takhle?“

Garcia se znovu zadíval na místnost a její zařízení, přičemž tentokrát věnoval trochu víc pozornosti rozestavení nábytku. „No, je to tu trochu moc zakrámované.“

„Přesně tak,“ souhlasil Hunter.

„Ale není to vinou nedostatku místa,“ ozvala se doktorka Slaterová, přičemž se rozhlížela od podlahy ke stropu a pak od stěny ke stěně. „Tenhle pokoj je dost velký. Ve skutečnosti je problém v rozmístění nábytku. Stačilo by jen přesunout pár věcí a místnost by se zdála mnohem prostornější.“

„Tak jo,“ přistoupil na to Hunter. „Copak byste změnili? Co byste přesunuli?“

Chvilku všichni vypadali, jako by přemýšleli.

„Já bych nejspíš pro začátek prohodil postel s věšákem na šaty,“ ozval se jako první Garcia.

Doktorka Slaterová kývla. „Určitě. Jen se na to podívejte. Nohy postele jsou sotva metr od dveří, prakticky vám blokují cestu, když vstoupíte do pokoje. Vteřinu nedáváte pozor a praštíte se do nohy. Taky fakt není třeba zablokovat půlku okna,“ ukázala na ně. „Stačilo by jen prohodit postel a věšák na šaty a místnost nejenže by působila daleko prostorněji, ale taky by tu bylo přes den mnohem světleji.“

„Možná je to ta věc s energiemi,“ navrhl od dveří seržant Velasquez. „Víte... jako to feng něco.“

„Feng šuej,“ doplnil Garcia.

„To je ono. Třeba si na to potrpěla.“

Hunter zavrtěl hlavou. „Ne. Podstata feng šuej je v tom, že energie by měla proudit bez omezení a nerušeně. V tomhle případě by energie od

dveří vedla přes postel a energii od okna blokuje věšák. Tenhle pokoj nemá s feng šuej nic společného.“

Doktorka Slaterová a seržant Velasquez se na Huntera zvědavě zadívali.

„Hodně čtu,“ pokrčil Hunter ramený. „Mohl byste mi prokázat laskavost?“ oslovil seržanta Velasqueze a přistoupil přitom o krok blíž k posteli. „Mohl byste si stoupnout hned za dveře a zavřít mi je, prosím? Jen na vteřinku. Chci se na něco podívat.“

Seržant nad tím požadavkem svažtil čelo, ale poslechl.

Hunter sklouzl pohledem od dveří k posteli a pak k oknům.

„Je to dobré, seržante,“ zavolal po pár vteřinách. „Můžete zase otevřít.“

„Promiňte mi tu zvědavost,“ vracel se Velasquez do místnosti. „Ale co má společného to, jak si oběť uspořádala nábytek v ložnici, s její vraždou?“

„Možná nic,“ připustil Hunter a klekl si, aby nahlédl pod postel. Nic tam nenašel. „Ale v tomhle bytě je moc věcí, co prostě působí divně, třeba celý tenhle pokoj, a já si nemyslím, že by to byla náhoda. Musí to mít konkrétní důvod.“

„Tak jo, a jaký důvod to podle vás je?“ zeptal se Velasquez.

Hunter znovu vstal. „Podle mého názoru se bála.“

Seržant okamžik zaváhal. „Bála? Bála čeho?“

„Ne čeho,“ opravil ho Hunter. „Koho.“ Vysvětloval a přitom ukazoval: „Když si postavila postel sem, mohla spát čelem ke dveřím. Právě proto spala na levé straně lůžka, a to poznáme podle nočního stolku. Jestli nechala světla v chodbě svítit, což určitě nechávala každou noc, viděla by pode dveřmi stín každého, kdo by se blížil k jejímu pokoji. Stejně jako jsem viděl váš stín, když jste tam stál.“

Velasquez se instinktivně podíval pod nohy.

„Na vnitřní straně dveří ložnice je taky poměrně nový posuvný zámek,“ pokračoval Hunter. „Vsadím se, že tam nebyl, když se sem před čtyřmi měsíci stěhovala. Dala si ho tam sama a škrábane na zámku i západce nasvědčují tomu, že ho pravidelně používala.“

Seržant Velasquez si prohlédl zámek. Musel souhlasit, že vypadá dost nově.

„Pak jsou tu po bytě různá další výmluvná znamení, která mi sdělují, že se určitě někoho bála.“

„A jaká znamení to jsou?“ zeptal se Velasquez.

„No, máme tady osmatřicítku Special Combat v nočním stolku, nabitou náboji ‚extreme prejudice‘.“ Upoutal pozornost všech znovu k posteli. „Taky máme nízké lůžko těsně u podlahy, aby se pod ním nikdo nemohl ukrýt. Věšák na šaty, ne skříň, ve které by se dalo schovat.“ Vydal se zpátky ke dveřím. „V koupelně je čirý, průhledný závěs u sprchy, aby se za ním nikdo nemohl skrývat. Měla problémy se spaním, ale nebrala uspávací tablety. V zrcadlové skříňce v koupelně je plná lahvička na předpis, vydaný před devíti měsíci. Na chodbě v komoře je uložený tmavě rudý závěs. Hádám, že původně patřil k posuvným dveřím na balkon v obývacím pokoji. Sundala ho a nahradila poměrně nehezkým cinkavým závěsem z korálků. Podobným tomu u dveří do bytu. Nemyslím, že by to udělala, protože se jí líbily.“

„Zvuky,“ pochopil seržant Velasquez, kudy se ubírají Hunterovy myšlenky.

Hunter opět souhlasil. „Kdyby se do bytu dostal nezvaný host, ať už dveřmi ze schodiště nebo přes balkon, varovalo by ji to.“

„Přes balkon?“ zapochyboval seržant. „Je tři patra nad zemí.“

Hunter kývl. „A přesto se z nějakého důvodu necítila bezpečně. Ani ve vlastním domově.“

Jelikož už neměli na práci nic než čekat, až tým doktorky Slaterové dokončí svou práci, Garcia opustil místo činu zhruba ve 3.20. Chtěl se pokusit naspat do východu slunce ještě aspoň dvě hodiny.

Hunter, který věděl, že spánek už nepřipadá v úvahu, se rozhodl zůstat a počkat, až vyprostí tělo Karen Wardové z pout a pak je převezou na losangeleskou okresní soudní patologii. Budou potřebovat výsledky oficiální pitvy, aby měli jistotu, a to potrvá den, možná i dva, ale bez dalších viditelných zranění či modřin na těle oběti si byl Hunter celkem jistý, že odhad doktorky Slaterové byl správný – smrt nastala v důsledku těžkého poranění mozku způsobeného perforací čelního laloku skrz levou očníci. Jinými slovy Karen Wardová přišla o život po prudkém bodnutí do levého oka skleněným střepelem, dost dlouhým na to, aby dosáhl do mozku, ale teprve potom, co jí zrcadlové sklo surově rozervalo obličej na cáry.

Když Hunter odcházel z bytu 305 v Long Beach, začínaly už první paprsky slunečního světla zahánět noc. Déšť, který během časných ranních hodin onoho čtvrtěčního rána střídavě přicházel a odcházel, jako by se už také unavil, a za rozednění ustal úplně.

Hunter otevřel dveře svého dvoupokojového bytu v Huntington Parku na jihovýchodě Los Angeles a vstoupil dovnitř. Byt byl malý, ale čistý a pohodlný, ačkoliv návštěvník by se snadno mohl domnívat, že většina nábytku pochází od Armády spásy. A nebyl by daleko od pravdy. Černá koženková pohovka, křesla každé jiné, knihovna, která vypadala, jako by se každou chvíli měla zřítit pod vahou přečpaných polic, i poškrábaný dřevěný jídelní stůl, který sloužil i jako počítačový – to všechno pocházelo z různých výprodejů v okolí.

Hunter za sebou zavřel dveře, ale zůstal stát na místě a chvíli se nechával zvolna halit tichem a tmou svého obydlí. Pohledem obkroužil obývací pokoj, zdržel se v temných zákoutích a pokusil se představit si, jak by bylo

ženě, která žije sama a cítí strach a nebezpečí pokaždé, když přijde domů. Jaké by to bylo, bát se pokaždé, když leze do postele nebo vstupuje do kuchyně. Snažil se představit si, jak dlouho by asi trvalo, než by se jejího života zmocnily úzkost a stíhomam.

Moc dlouho ne, usoudil.

V koupelně pustil Hunter sprchu a vstoupil pod silné trysky horké vody, jimiž si nechal masírovat ztuhlé svaly v týle a na ramenou. Zavřel oči a podařilo se mu uvolnit se skoro na deset vteřin, než se mu na vnitřní straně víček začaly odehrávat výjevy z místa činu jako filmový horor. Ještě ani nevyplnil zprávu ze zahájení vyšetřování, a už se mu v hlavě hemžilo množstvím myšlenek.

Šmíroval někdo Karen Wardovou?

To, co Hunter viděl uvnitř jejího bytu, tomu rozhodně nasvědčovalo. Pracoval už na dostatečném množství případů, kde se z pachatele vyklubal stalker, aby dokázal rozeznat vzorec chování osoby žijící v ustavičném strachu z někoho jiného. A věděl, že statistiky jsou omračující, až z toho jde hrůza.

Ve Spojených státech se každoročně stává obětmi stalkingu přes šest milionů lidí. Jenom v Los Angeles jde o každou šestou ženu a každého čtrnáctého muže. Jedna z jedenácti žen je pronásledována stalkerem víc než jednou, a tyto počty nezahrnují internet a sociální sítě, kde už se problém vymkl kontrole. Problém ve Městě andělů nabyl takových rozměrů, že u Losangeleského policejního sboru vznikla roku 1990 jednotka věnující se výlučně obtěžování anebo stalkingu – Útvar pro řešení nebezpečného vyhrožování. V průběhu let se rozkřiklo několik případů, v nichž figurovaly celebrity, ale ty tvořily zanedbatelné procento problému. Pravda je taková, že většinu z nás vlastně ani nenapadne, že bychom byli sledováni. Většina z nás v sobě nevidí objekt něčí posedlosti, a tak jsme méně opatrní, počínáme si méně utajeně a problému zpravidla věnujeme nízkou nebo vůbec žádnou pozornost. Mnohé by také překvapilo, že stalkerky jsou mnohem běžnější jev, než by si lidé uměli představit, a bývají stejně násilnické a smrtelně nebezpečné jako jejich mužské protějšky – posedlost nedělá rozdíl mezi pohlavím, barvou kůže, společenským postavením, náboženstvím a koneckonců ani mezi ničím jiným.

Jestliže však měl Hunter skutečně pravdu ohledně vzorce chování Karen Wardové, pak byl vrahův *modus operandi* úplně špatný.

Brutalita opakovaného mlácení obličejem oběti do nádoby plné střepů rozbitého skla přesahovala surovost všech případů stalkingu, o kterých Hunter věděl, ale nešlo jen o netypicky přehnané použití násilí. V rámci jakési pochmurné hry vrah očividně použil také mobil oběti, aby kontaktoval její nejlepší přítelkyni a donutil ji všechno sledovat prostřednictvím videohovoru.

Proč? Jaká je v tom logika?

Stalking je v podstatě nežádoucí nebo obsedantní pozornost, kterou jedna osoba věnuje druhé, obvykle navozená odmítnutím, žárlivostí, pomstou, závistí, nejistotou nebo jednoduše manickým nutkáním. Je to záležitost *mezi dvěma lidmi*, nikdy skupinová; Hunter to věděl ze všech nejlíp, tak proč ten sadistický videohovor? Proč zatahovat někoho dalšího do jednoho z nejindividuálnějších nutkání? Proč zveřejňovat hněv a zběsilost? Vůbec to nedávalo smysl. A to děsilo Huntera ze všeho nejvíc.

Po rychlé snídani se Hunter domluvil s Garciou a setkali se na South Vermont Avenue ve West Carsonu, jedné ze třinácti čtvrtí tvořících oblast Harbor v jižním Los Angeles. Adresu dostali od seržanta Velasqueze a patřila osobě, se kterou chtěli mluvit v první řadě: Tanye Kaitlinové, nejlepší přítelkyni Karen Wardové.

Vermont Avenue je jedna z nejdelších severojižních ulic v Los Angeles o celkové délce zhruba pětatřiceti kilometrů, z nichž třiatřicet tvoří téměř dokonalou přímku. Adresa, kterou obdrželi, je zavedla až na dolní konec South Vermont Avenue, těsně za West Torrance Boulevard. Budova, na pohled zanedbaná modrobílá obdélníková stavba, která už viditelně potřebovala trochu oprav, stála naproti řádce obchodů.

„Čekáš dlouho?“ zeptal se Hunter, když vystoupil z auta.

Garcia se opíral o dveře u místa řidiče své Hondy Civic. Podíval se na hodinky – 8.16.

„Ani ne dvě minuty.“ Po těch slovech následovalo napůl potlačené zívnutí.

„Povedlo se ti vůbec něco naspat?“

„Hodně málo.“ Garciovu odpověď doprovodilo rozpačité naklonění hlavy ke straně. „Rozhodl jsem se spát v obývacím pokoji, abych neprobudil Annu už podruhé za noc. Špatný nápad. Naše pohovka prostě není dělaná na spaní. Aspoň ne pro někoho, kdo měří metr pětadesát.“

Do toho se Hunter snadno dokázal vžít.

„V šest už jsem měl toho převracení a vrtění dost, tak mě napadlo, že bych mohl udělat trochu práce.“ Garcia spustil pohled k modré složce ve své pravici. „A co ty? V kolik jsi odtamtud vypadnul?“

„Asi tak hodinu po tobě, hned jak před rozedněním odvezli tělo na patologii.“

„Takže by bylo hloupé ptát se tě, jestli jsi spal, vid’?“

Hunter opětoval partákův pohled.

„Jo,“ souhlasil Garcia sám se sebou. „Hloupá otázka.“

„Copak máš v těch deskách?“

„Základní profil oběti.“ Garcia pokrčil rameny. „No, aspoň zčásti. Ope-
rační na tom ještě pracuje. Tohle jsou všechny informace, co se jim tak
narychlo povedlo shromáždit.“

„Copak tam máme?“ zeptal se Hunter cestou přes ulici k modrobílému
bytovému domu.

Garcia otevřel složku. „Karen Wardová, čtyřicet let, narozená
sedmnáctého března ve městě Campbell, okres Santa Clara, kde dosud žije
její rodiče. Čistý trestní rejstřík. Žádné velké dluhy. Čistý řidičák. Před
čtyřmi lety přišla do Los Angeles studovat estetiku a kosmetiku na Losan-
geleské akademii krásy.“

Zastavili se u budovy. „A to je kde?“

„V Culver City.“

Hunter to vzal na vědomí a Garcia pokračoval.

„Byla snaživá studentka, o rok později absolvovala mezi pěti procenty
nejlepších ve svém ročníku. Akademie má program umístěnek, pomáhá
absolventům najít práci. Opatřili jí stáž v salonu krásy zvaném...“ Garcia
otočil stránku. „Trilogy Day Spa, na Manhattan Beach.“

„Kde tenkrát bydlela?“

„Hmm...“ Garcia rychle zapátral ve složce. „Měla v South Bay společný
dům s...“ Obočí mu poskočilo nahoru a dolů. „S nikým jiným než s oso-
bou, za kterou jsme sem přijeli – s Tanyou Kaitlinovou.“

„Fajn.“

„Karen Wardová pracovala v Trilogy Day Spa rok a pak přijala novou
práci v jiném salonu krásy – Glique. To je v Monterey Parku.“

Hunter se zatvářil trochu překvapeně. „Monterey Park? To je od South
Bay pěkný kus cesty.“

„Nepochybně,“ souhlasil Garcia, „ale nedojížděla. Přestěhovala se do
Alhambry.“

„Zase společně s někým?“

Další letmé nahlédnutí do složky. „To tady nestojí, ale nejspíš nám to
objasní Tanya Kaitlinová.“

„Pravda.“

„V Glique strávila další rok, pak znovu změnila zaměstnání.“ Garcia se upřeně zadíval Hunterovi do očí. „Hádáš správně. Nová práce. Nová část města. Nová adresa.“

„Kde tentokrát?“

„Zase ve Westside – Santa Monica. Ta nová práce byla ve špičkovém salonu krásy, který se jmenuje... Burke Williams, na Third Street Promenade.“

„A nová adresa?“

„Appleton Way v Mar Vista.“

Garcia chvilku četl mlčky, pak se zamračil.

„Co je?“ zeptal se Hunter.

„Hodně rychlá změna. V Burke Williams dělala jen čtyři měsíce, pak přešla do dalšího salonu, podniku jménem True Beauty v Long Beach, na East Second Street.“

„Poslední zaměstnání před vraždou,“ řekl Hunter. Zapamatoval si, že o téhle adrese se zmínil seržant Velasquez.

„Přesně tak,“ potvrdil Garcia.

„Něco o vztazích?“ zeptal se Hunter. „Chodila s někým?“

Garcia zalistroval ve spise. „Nic.“

„A co důvody k těm změnám zaměstnání, stojí tam něco? Některý z těch salonů, ve kterých pracovala, ukončil činnost? Vyhodili ji?“

Další listování. „Kdepak. Nic tu nemám, ale taky by mě to moc zajímalo. Byla v Los Angeles čtyři roky. Z toho jeden rok strávila studiem a během tří dalších změnila třikrát zaměstnání. Tak jo,“ připouštěl Garcia, „není to nic úplně neslýchaného, ale nepřeskakovala od jedné příležitostné práce k druhé. Snažila se udělat kariéru a jako kosmetoložka se určitě dost nadřela, aby si získala stálou klientelu. To je dost těžké, když se stěhuješ tolik co ona a po městě velkém jako Los Angeles.“

Hunter souhlasil. „Stejná práce, různí zaměstnavatelé, což nasvědčuje tomu, že ji pravděpodobně odnikud nevyhodili. Kdyby to tak bylo, nenašla by si tak rychle nové zaměstnání, protože by nedostala doporučení.“

Garcia přikývl. „Rozhodnutí odejít přišlo od ní, ne od zaměstnavatelů.“ Zamyšleně sevřel rty. „Když se dívám na průběh jejích zaměstnání, řekl

bych, že ty první dvě změny vypadají docela normálně. První práce – hned po akademii a stáž v Trilogy Day Spa. Po stáži je přirozené usilovat o další růst, víc peněz, lepší příležitosti a tak dále... viz její další zaměstnavatel, Glique. Dobrá adresa – nic skvělého, ale když se snažíš budovat kariéru, musíš přinášet oběti. Stráví v nové práci rok, než si sežene místo v nóbl salonu krásy v Santa Monice. O to nejspíš usilovala od chvíle, kdy se kvalifikovala jako kosmetoložka.“

„Nicméně,“ navázal Hunter, „zůstane u nich jen čtyři a půl měsíce a pak jde zase o dům dál.“

„To je sotva zkušební doba,“ připustil Garcia. „Ale tentokrát to nevypadá, že by vystoupala po žebříčku o příčku výš. Proč by to dělala?“

Hunter udělal grimasu „kdoví“. „Utíkala před něčím nebo před někým?“

„Možná.“

Hunter se obrátil čelem k budovč. „Třeba nám Tanya Kaitlinová vrhne světlo na víc věcí než jen na ten šílený videohovor.“

Stejně jako u domovních dveří bytového bloku Karen Wardové i zabezpečení budovy, kde bydlela Tanya Kaitlinová, tvořil pouze starý interkomový vstupní systém.

Hunter stiskl tlačítko k bytu 202 a odpovědělo mu naprosté ticho. Žádné cvaknutí. Ani zachrastění. Ani zapípání. Nic.

„Funguje to?“ zeptal se Garcia.

„Nevím, ale nepřekvapilo by mě, kdyby ne.“

Hunter přistoupil o trochu blíž, přiblížil pravé ucho na pět centimetrů k reproduktoru interkomu a zkusil to znovu. Pořád neslyšel nic, co by naznačovalo, že systém řádně funguje. Když o krok ucouvl a začal si prohlížet zamykací mechanismus dveří, oba uslyšeli kdesi v maličkém reproduktoru zapraskání. Následoval stěží slyšitelný ženský hlas.

„Ano?“

„Slečna Kaitlinová?“ zeptal se Hunter. „Tanya Kaitlinová?“

„Ano.“

„Jsem detektiv Robert Hunter z Losangeleského policejního sboru, mluvili jsme spolu prve telefonem.“

Uplynuly dvě vteřiny nehlasného pátrání v paměti.

„Ano, ano, samozřejmě.“ Její hlas zněl unaveně a poraženecky. „Prosím, pojďte dál.“

Těžkými dveřmi zalomcovalo řezavé zabzučení a pak se odemkly s ještě hlasitějším cvaknutím. Při otvírání zavržaly v pantech.

„Krucí,“ poznamenal Garcia. „Zní to, jako by ty dveře někdo mučil. Někdo by je měl naolejovat.“

Uvnitř umožňovalo přístup do všech tří pater pouze betonové schodiště, které ústilo do dlouhých, úzkých a mizerně osvětlených chodeb.

„Víme o ní něco?“ zeptal se Hunter a ukázal přitom bradou nahoru. Stoupali po schodech do druhého patra.

„Hodně málo.“ Garcia přelistoval na poslední stránku modré složky. „Tanya Kaitlinová, třiatdvacet let. Narodila se a vyrostla tady v Los Angeles – Lakewood. Mladší ze dvou dětí. Otec zemřel. Matka trpí alzheimerem a žije u syna v San Diegu. Přesně jako naše oběť – čistý trestní rejstřík. Slečna Kaitlinová pracuje jako kosmetoložka v DuBunne Spa Club v Torrance. Navštěvovala Losangeleskou akademii krásy ve stejné době jako Karen Wardová. Společně absolvovaly, a jak už víš, během stáže měly pronajatý společný dům v South Bay.“

„Obě stážovaly ve stejném podniku?“

„Kdepak. Jak už jsem ti řekl, Karen Wardová stážovala v Trilogy Day Spa, zatímco slečně Kaitlinové akademie zařídila místo v podniku zvaném Six Degrees, taky na Manhattan Beach. Oběma trvala stáž dvanáct měsíců, ale průběh zaměstnání Tanyi Kaitlinové je potom o moc kompaktnější.“ Garcia zvedl levý ukazováček. „Jen jedno zaměstnání, a to bylo – a pořád ještě je – v DuBunne Spa Club.“

„Jak dlouho tady bydlí?“

„Málo přes tři roky,“ potvrdil Garcia. „Sem se přestěhovala potom, co opustila dům, kde bydlela společně s naší obětí.“

V každém poschodí bylo deset bytů. Do bytu Tanyi Kaitlinové vedly první dveře napravo, když vystoupali po omšelém schodišti. Hnědá rohožka před číslem 202 vítala všechny návštěvníky slovy – SOUSEDI JSOU NA TOM LÍP.

Hunter a Garcia zaujali místa nalevo a napravo od dveří. Byl to jeden z těch policejních návyků, které už léta dodržovali, aniž si toho byli vědomi. Na dveřích nebyl zvonek, takže Garcia dvakrát rázně zaklepal. Uplynulo deset vteřin ticha, než uslyšeli pomalé a těžké kroky blížící se zevnitř; když však dospěly ke dveřím, zastavily se a znovu zavládlo naprosté ticho.

Venku si Hunter a Garcia vyměnili zvědavé pohledy.

Garcia pokrčil rameny a užuž se chystal znovu zaklepat, když se dveře konečně odemkly; v zámku se dvakrát hlasitě otočil klíč. Pak se zvolna pootevřely směrem dovnitř na vzdálenost bezpečnostního řetězu.

Oba detektivové byli nuceni se přemístit tak, aby částečně viděli na ženu, jež se objevila ve šterbině pootevřených dveří. Nejbližší světla nechala zhas-

nutá, takže většinu její postavy halila tma. Hunter a Garcia rozeznávali jen tolik, že je zřejmě vysoká asi sto třiašedesát centimetrů.

„Slečno Kaitlinová?“ zeptal se Hunter a naklonil hlavu ke straně, jak hledal lepší úhel. Nenašel ho.

Místo hlasité odpovědi se Tanya Kaitlinová s námahou nadechla ucpaným nosem, načež následovalo sklíčené přikývnutí.

„Já jsem detektiv Hunter z divize loupeží a vražd Losangeleského policejního sboru.“ Ukázal průkaz. „Tohle je můj kolega, detektiv Garcia.“

Unaveným pohledem sklouzla od jejich obličejů k průkazům a pak zase zpátky. Kývla a uvolnila bezpečnostní řetěz.

„Prosím, pojd'te dál,“ řekla, otevřela dveře dokořán a ustoupila o krok doprava. Světlo z chodby domu na ni dopadlo a konečně ji zbavilo pláště stínu.

Hunter spočinul na Tanye Kaitlinové očima jen na pár vteřin. Vypadala jako ztělesněné trápení. Hluboké tmavé kruhy rámovaly napuchlé oči, které by za normálních okolností byly bleděmodré, ale vzhledem k naprostému nevyspání a nesčetným hodinám pláče vypadaly spíš jako světle červené. Blond vlasy měla stažené dozadu do rozčuchaného ohonu, z nějž jí podél obličeje spadaly zplhlé pramínky. Na první pohled rozbolavělý nos byl stejně zarudlý jako oči a pokožka na čele a lících se zdála být stejně suchá jako rty. Měla na sobě černobílý koupací plášť a byla bosa. Vanul z ní silný pach cigaret.

„Prosím, pojd'te dál,“ opakovala a vedla je do obývacího pokoje zařízeného skromně, ale s ohromným vkusem.

Květované závěsy zakrývající dveře na balkon byly skoro úplně zatažené, procházel jimi jen slabý náznak světla – jen tolik, aby celá místnost netonula ve tmě. Tanya ukázala na sedací kout u východní stěny, kde modrou pohovku doplňovala dvojice stejných křesel. Na skleněném konferenčním stolku uprostřed sedací soupravy ležel skoro prázdný balíček cigaret. Vedle něj stál improvizovaný popelník ze zavařovací sklenice. Cigaretové nedopalky v ní byly vykouřené až k filtru. Na protilehlých koncích místnosti hořely velké vonné svíčky, jejichž jemné aroma vanilky a lesního ovoce zcela překonával pach cigaretového kouře.

Hunter a Garcia následovali Tanyu dovnitř, ale počkali, až si sedne jako

první. Vybrala si jedno z křesel, to, co stálo nejbliž k balkonu. Usadili se na pohovku, takže se ocitli přímo proti ní.

Když usedla, přitáhla si Tanya koupací plášť těsněji k tělu, jako by ji zčistajasna zasáhl závan studeného větru. Během několika vteřin jako by jí už byla počáteční pozice nepohodlná, takže poposedla na samý krajíček sedadla. Posunula se doleva, pak doprava, poté o několik centimetrů dozadu a celou dobu klopila oči, upřené na svá kolena. Nakonec se uvelebila někde uprostřed čalouněného sedáku, s napjatými zády odtaženými od opěradla, ramena nahrbená, prsty propletené a ruce spuštěné mezi kolena.

„Slečno Kaitlinová,“ začal Hunter, „víme, jak je to pro vás asi těžké, a rádi bychom vám poděkovali, že jste se s námi sešla a věnujete nám svůj čas. Zkrátíme to, jak jen to půjde.“

Tanya nic neříkala. Ani nevzhlédla.

„Pokud víme, byly jste vy a Karen Wardová nejlepší přítelkyně.“

Slabé přikývnutí.

Další hluboký nádech.

A pak Tanye vyhrkly slzy.

Hunter a Garcia prožili tuhle situaci tolikrát, že by to ani nespočítali. Vždycky to bylo stejně těžké. To nejlepší, co mohli udělat, bylo dopřát jí chvilku času.

Hunter vstal a zmizel v kuchyni. Za pár vteřin se odtud vynořil se sklenicí cukrem oslazené vody.

„Tumáte,“ přistoupil k Tanye. „Napijte se toho. Udělá vám to o trochu líp.“

Ruce se jí přestěhovaly k obličejí; během několika vteřin se pláč proměnil v hlasité vzlykání.

Oba detektivové čekali.

„Nechápu... já prostě...“ říkala mezi hlubokými vzlyky.

„Tumáte, slečno Kaitlinová,“ zkusil to Hunter znovu. „Jen pár doušků. Vážně vám to pomůže.“

Po další sérii hlubokých nadechnutí Tanya konečně odtáhla ruce od obličeje. Pohledem vyhledala Huntera a sáhla po sklenici.

„Děkuju.“

Hunter ji obdařil soucitným úsměvem.

Maličko upila a pohnula se, jako by chtěla odložit sklenici na konferenční stůlek. Garcia poposedl dopředu.

„Jen ještě trošičku, slečno Kaitlinová,“ pobídl ji. „Pomůže to, věřte mi.“

Dlouhou chvíli váhala, pak se vzdala a zvedla nápoj zpátky ke rtům. Tentokrát vypila tři normální doušky.

„Prosím, říkejte mi Tanya,“ odložila sklenici. „A ano – Karen a já jsme byly nejlepší přítelkyně.“

Než se vrátil na své místo, podal Hunter Tanye papírový kapesník.

Znovu mu poděkovala a otřela si jedním jeho cípem koutky očí. Pohledem sklouzla k balíčku cigaret na stolku a – možná v důsledku svého žalu – pocítila potřebu vysvětlovat.

„Už dva roky jsem si nezapálila.“ Nervózně se zasmála. „Tohle byla moje krabička pro případ nouze.“ Koutky úst se jí maličko zvedly, ale ne tolik, aby vytvořily úsměv. „Kouříte?“ zeptala se.

„Ne,“ odpověděli oba detektivové jednohlasně.

„Kouřili jste někdy?“

Garcia zavrtěl hlavou.

„Už je to hodně dávno,“ odvětil Hunter.

„Spousta bývalých kuřáků, co znám, má někde schovaný balíček cigaret pro případ nouze – jen pro případ, že by jim z nějakého důvodu fakt vypověděly nervy. Párkrát za poslední dva roky už chybělo málo, abych ten balíček otevřela, ale zvládala jsem to dobře... až do téhle noci.“ Na okamžik odvrátila oči. „Vlastně tu nemám kouřit, a kdybych snesla denní světlo, kouřila bych venku na balkoně, ale...“ Nechala nedokončenou větu viset ve vzduchu a zavrtěla hlavou. „Zvláštní, jak všechno, co dobře chutná nebo co je vám příjemné, je ve skutečnosti škodlivé, že?“

Hunter se na ni znovu usmál. Oslazená voda začínala působit. Přejela si jazykem okoralé rty a znovu pohlédla na detektivy, jako by říkala: „Jsem připravená.“

„Tanyo,“ pronesl Hunter klidným a pevným hlasem, s pohledem upřeným do jejích očí, „vím, že to bude těžké, takže prosím vůbec nespěchejte, ale mohla byste nám povědět o tom videohovoru, co jste měla včera v noci, co možná dopodrobna?“

Tanyin pohled se vrátil ke konferenčnímu stolku a opět sáhla po sklenici. Po dalších dvou velkých doušcích následovala dlouhá pauza a potom se jí do očí vetřel nepřítomný pohled zaměřený do prázdna.

„Tak jo,“ pronesla nakonec.

Hunter a Garcia si připravili zápisníky.

Tanya začala vyprávět, co se dělo od chvíle, kdy vyšla ze sprchy.

Hunter a Garcia vyslechli Tanyin popis událostí v téměř naprostém mlčení. Přerušili ji jen párkrát, buď aby něco upřesnila, nebo aby se ji pokusili uklidnit ve chvílkách, kdy jí vzpomínka v mysli ožila natolik, až se ocitala na pokraji hysterie.

Když jim vyprávěla o tom, jak telefonát skončil, Tanya opět musela bojovat s nevolností. Sáhla po cigaretách na stolku a roztřesenou rukou si přiložila ke rtům poslední, ale i při spojeném uklidňujícím efektu oslazené vody a nikotinu podlehla nervům a znovu se jí zmocnil záchvat pláče.

Hunter jí podal nový papírový kapesníček.

Po celých téměř dvacet minut, které Tanye zabralo líčení detailů videohovoru, jež absolvovala, věnoval Hunter bedlivou pozornost nejen jejím slovům, ale také pohybům těla a očí, jakož i výrazům obličeje. Ano, byla tu výmluvná znamení: nervózní ruka, zvedající se každou chvíli k obličeji, zastrkující uvolněný pramínek vlasů za ucho; nejisté zavržení hlavou pokaždé, když sdělovala něco, čemu jí bylo zatěžko uvěřit – a bylo toho mnoho –, a okusování nehtů; ale to nebyly známky lhaní, nýbrž strachu. To, co prožila, ji skutečně ochromovalo.

Garcia přinesl Tanye další sklenici oslazené vody a tentokrát nepotřebovala pobízet; vyprázdnila celou sklenici třemi velkými doušky.

Když se zdálo, že už se dost uklidnila, položil Garcia první otázku.

„Pověděla jste nám, že když volající sáhl po telefonu slečny Wardové, aby ukončil hovor, naschvál ho naklonil a vy jste zpozorovala obličej volajícího, je to tak?“

Tanya znovu přerývaně nasála vzduch.

„Ano, ale nebyl to obličej.“

Garcia sraštil čelo.

„Prosím?“

„Byla to maska. Nějaká šílená hororová maska.“

Garcia letmo pohlédl na Huntera a pak se posunul na okraj sedáku. „Vím, že to pro vás bude těžké, Tanyo, a omlouvám se, že vás musím žádat, abyste se snažila znovu si ty obrazy v duchu vyvolávat, ale nepamatujete si z ní nějaké detaily? Mohla byste se pokusit nám tu masku popsat?“

Tanya se zadívala Garciovi do očí. „Pamatuju? Nikdy na ni nedokážu zapomenout, dokud budu žít.“ Zvedla pravý ukazováček k pravému koutku úst. „Na straně obličeje měl takovou velkou otevřenou ránu, vedla odtud sem.“ Táhla prstem od úst přes tvář až k pravému uchu. „Jako křivý úsměv klauna z hororu, a bylo mu skrz něj vidět zuby, ale nevypadaly jako lidské zuby. Byly to takové obrovské ostré špičaté tesáky pomazané krví. Měl ji taky rozmazanou po celých ústech a po bradě.“

Odmlčela se, aby se nadechla. Očividně zápasila s obrazy, které jí paměť předhazovala.

„Druhý koutek úst neměl roztržený, ale byl celý povislý a deformovaný.“

Hunter si všiml, že se Tanye opět třesou ruce.

„Neměl ani nos,“ dodala Tanya. „Jen pahýl, jako by ho měl ukousnutý nebo urvaný z obličeje nebo tak něco. A oči měl jako ďábel.“

„Jako ďábel?“ opakoval Garcia. „Jak to myslíte?“

„Barva.“

„Co bylo s barvou?“

„Byly rudé. A nemyslím jen duhovku.“ Ukázala si na jedno oko. „Myslím jako všechno. Vůbec neměly bělmo. Vypadaly prostě jako dvě díry plné krve.“

Znovu začala namáhavě dýchat. Chvilku jí trvalo, než se vrátila zpátky k normálu.

„Zbytek pokožky na obličeji, včetně hlavy...“ gestikulovala Tanya při vysvětlování, „...byl hrbolatý a kožnatý, jako by měl popálenou tvář.“ Znovu nervózně potrásla hlavou. „Podívejte, já vím, že to byla jen maska, ale nic horšího jsem nikdy neviděla. V životě jsem se tak nebála.“

To Huntera nepřekvapovalo. Poté, co vyslechl Tanyin příběh, si byl jistý, že se cítila přesně tak, jak vrah chtěl – bezbranně a vyděšeně.

„Takže to byla taková ta gumová maska přes celou hlavu?“ zeptal se Garcia. „Ne jedna z těch s gumičkou nebo stužkou, co se připevní nebo uváže vzadu v týle?“